

โครงเรื่องในนวนิยายของปิยะพร สักดีเกษม

โดยทั่วไปในการเขียนเรื่องสั้นหรือนวนิยาย โครงเรื่องจะถูกจัดไว้ให้เป็นส่วนประกอบสำคัญของการประพันธ์ คือเป็นส่วนเค้าโครงที่วางไว้เพื่อให้เรื่องราวดำเนินไปตามที่กำหนด เพื่อให้บรรลุผลกระทบทางด้านอารมณ์สะเทือนใจและด้านศิลปะ (ทองสุก เกตุโรจน์ ผู้แปล, 2529, หน้า 252)

ในตำราวรรณกรรมหลายเล่ม นักวรรณกรรมพยายามอธิบายความหมายของคำว่า โครงเรื่องไว้ เช่น ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้อธิบายความหมายของ plot หรือ โครงเรื่องไว้ว่า

“plot ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เป็นแนวโยงไปสู่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นผล เช่น ตัวอย่างที่ว่าพระราชาสิ้นพระชนม์ แล้วพระราชินีก็สิ้นพระชนม์ เหตุการณ์สองอันนี้เป็นเนื้อเรื่อง แต่ถ้าหากว่าพระราชาสิ้นพระชนม์ แล้วพระราชินีโศกเศร้าจึงสิ้นพระชนม์ตาม ดังนี้เป็น plot หรือ ผังเรื่อง หรือ โครงเรื่อง” (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, 2522, หน้า 188)

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ อธิบายความหมายของโครงเรื่องไว้ว่า

“โครงเรื่อง ก็คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ตัวละครและการกระทำของตัวละคร (วิทย์ ศิวะศรียานนท์, 2530, หน้า 59)

ธเนศ เวศร์ภาดา ได้กล่าวถึงโครงเรื่องว่า

โครงเรื่อง คือ การจัดลำดับเหตุการณ์ (The ordered arrangement of the incidents) ในเรื่องเล่ามักจะมีมากกว่าหนึ่งเหตุการณ์ และมีลักษณะเป็นองค์รวมคือ มีตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบ (ธเนศ เวศร์ภาดา, 2537, หน้า 51)

อิรวดี ไตลังคะ ได้อธิบายเกี่ยวกับโครงเรื่องไว้ว่า

“โครงเรื่อง หมายถึง การจัดลำดับเหตุการณ์ที่เกี่ยวเนื่องและเป็นเหตุเป็นผลกัน” (อิรวดี ไตลังคะ, 2535, หน้า 47)

จากคำอธิบายข้างต้น โครงเรื่องจึงหมายถึงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร โดยผู้เขียนได้จัดลำดับไว้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินเรื่องเพื่อประโยชน์ในการสร้างความกระตือรือร้นแก่ผู้อ่าน ความสัมพันธ์ของเหตุการณ์นั้นก็จะมีขั้นตอนต่าง ๆ ตามที่ผู้เขียนนำเสนอ และเมื่อพิจารณานวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมทั้ง 13 เรื่องพบว่าปรากฏโครงเรื่อง 2 ลักษณะคือ โครงเรื่องที่เน้นการเสนอแนวคิดสำคัญและ โครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์

2.1 โครงเรื่องที่เน้นการเสนอแนวคิดสำคัญ

โครงเรื่องที่เน้นการเสนอแนวคิดสำคัญเป็นโครงเรื่องลักษณะแรกที่ปรากฏในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม โดยปรากฏในนวนิยาย 10 เรื่อง ได้แก่ ตะวันทอแสง ระบำดาว ทรายสีเพลิง ไต้ร่มไม้เลื้อย ดอกไม้ในป่าหนาว กิ่งไผ่-ใบรัก ทางสายธาร บัลลังก์แสงเดือน ลับแลลายเมฆ และ บ้านร้อยดอกไม้ โครงเรื่องที่เน้นการเสนอแนวคิดสำคัญนี้ผู้เขียนจะมีกลวิธีในการเสนอให้เห็นความขัดแย้งและมุ่งเน้นการคลี่คลายความขัดแย้งดังกล่าว โดยปรากฏโครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้ง 2 ลักษณะคือ โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละครและ โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากค่านิยมบางประการในสังคม

2.1.1 โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละคร

โครงเรื่องลักษณะแรกที่ปรากฏคือ โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละคร ผู้เขียนจะแสดงให้เห็นว่าภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละครอันได้แก่การขาดความรักความอบอุ่นและการเลี้ยงดูที่ไม่ถูกต้องนั้นส่งผลให้ตัวละครมีความคิดและพฤติกรรมที่มีปัญหาจนนำไปสู่ความขัดแย้งกับผู้อื่น การดำเนินเรื่องก็จะดำเนินไปเพื่อคลี่คลายความขัดแย้งดังกล่าว โครงเรื่องลักษณะนี้ปรากฏในนวนิยาย 6 เรื่อง ได้แก่ ตะวันทอแสง บัลลังก์แสงเดือน ไต้ร่มไม้เลื้อย ดอกไม้ในป่าหนาว ทรายสีเพลิง และ ทางสายธาร

ตัวอย่างจากเรื่อง ตะวันทอแสง ภคพงษ์เป็นตัวละครที่มีปัญหาจากภูมิหลังที่บกพร่องเนื่องจากแม่ของเขาทอดทิ้งเขาไปตั้งแต่ด้วยเด็กส่งผลให้ภคพงษ์เติบโตมาท่ามกลางความอ้างว้างโดดเดี่ยว การกระทำของแม่ทำให้เขาเกลียดชังแม่รวมถึงผู้หญิงทุกคนด้วย เพราะเขามองว่าผู้หญิงทุกคนคงทำได้ทุกอย่างเพื่อเงินเช่นเดียวกับแม่ของเขา

ชีวิตของเขาในวัยเด็กอ้างว้างนัก ปมด้อยบางประการที่ผู้เป็นมารดาสร้างไว้ให้ฝังรากลึกสุดหยั่ง มันเพาะนิสัยและความคิดบางประการไว้ในตัวเขา...แม้เมื่อชะตาชีวิตทำให้เขากลายเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินมหาศาล ถูกห้อมล้อมด้วยผู้คนมากมาย ใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ของหลาย ๆ ประเทศ ความอ้างว้างในใจของเขาก็ยังไม่อาจหาย...

ทรัพย์สินมหาศาลของเขาคือผู้คนมาพบปะกับเขามากมาย แต่ยิ่งมากก็ยิ่งทำให้
ความนับถือในตัวเพื่อนมนุษย์... โดยเฉพาะเพศแม่ของเขายิ่งน้อยลง

(ตะวันทองแสง, หน้า 26)

ความขัดแย้งเกิดขึ้นเมื่อภคพงษ์ได้พบกับรสา เนื่องจากรสาต้องมาทำงานเป็นมัณฑนากรที่
บ้านของภคพงษ์ ด้วยความรู้สึกเกลียดชังผู้หญิงทำให้ภคพงษ์แสดงท่าทีดูถูกรรสาจนทำให้รสาไม่
พอใจภคพงษ์

ภคพงษ์พยักหน้า ริมฝีปากบางเฉียบคู้้นั้นมีรอยยิ้มน้อย ๆ ที่ดูเหมือนหยัน

“คุณ...รสา...” เขาถึงเลเล็กน้อยก่อนที่จะเอ่ยชื่อหล่อน

“ผมไม่ชักทราบบว่า มัณฑนากรของคุณพิทยา...เป็นผู้หญิง...”

ถ้อยคำสำเนียงนั้นจะฟังให้เป็นอะไรก็ได้...การปรารถนารูปอย่างปกติ...การบ่นเชิงไม่
พอใจ...ล้อเลียน...เย้ยหยัน...

รสาหันขวับมาเผชิญหน้ากับเขา...ดวงดาววโรจน์ รู้สึกว่าความอดทนของตัวเอง
สิ้นสุดลง หล่อนเน้นเสียงบอกว่า

“ถ้าคุณหาตัวคนที่ตกแต่งลือบบข้างล่างละก็ดิฉันเองค่ะ...แต่ที่สำนักงานมีมัณฑนา
กรมือดีกว่าดิฉันมากมาย ถ้าคุณต้องการก็เปลี่ยนตัวได้เสมอ และดิฉันจะดีใจมาก”

(ตะวันทองแสง, หน้า 54-55)

ความขัดแย้งเริ่มคลี่คลายลงเมื่อทั้งสองได้ทำงานใกล้ชิดกัน รสาได้เห็นตัวตนของภคพงษ์
ซึ่งเป็นคนที่มิจิตใจดีและอ่อนโยน ในขณะที่ภคพงษ์ก็ประทับใจในความเป็นตัวของตัวเองและ
ความมีน้ำใจของรสา

หญิงสาวมองผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าด้วยความรู้สึกที่อ่อนโยน วันนี้ดูเขาอารมณ์ดี
และช่างเล่นเสียเหลือเกิน ห่างไกลจากภาพของชายหนุ่มหรุหราบเจ้าอารมณ์ เย่อหยิ่ง และ
แสนจะดูถูกคนคนนั้น...หล่อนอยากให้เห็นเขาเป็นอยู่ในลักษณะนี้ตลอดไป ไม่อยากจะ
เห็นความเคร่งเครียดอ้างว้างในดวงตาเขาอีกเลย

(ตะวันทองแสง, หน้า 126)

ความรู้สึกอึดอัดยังคงค้างคาอยู่ในใจเขา...ไม่น่าเชื่อเลยว่าผู้หญิงที่ดูแสนจะ
ธรรมดาคนหนึ่ง จะมีอิทธิพลกับเขามากถึงเพียงนี้...มาก...อย่างที่ไม่เคยมีผู้หญิง
เฉิดโฉมกว่านี้หลาย ๆ เท่าคนใดเคยทำได้เลย...

(ตะวันทอแสง, หน้า 136)

ความประทับใจที่ทั้งสองมีต่อกันพัฒนาจนกลายเป็นความรัก แต่ต่อมาความขัดแย้งระหว่างตัวละครทั้งสองก็กลับพัฒนาขึ้นอีก เมื่อภคพงษ์วางแผนที่จะทำร้ายจิตใจแม่ของเขาด้วยการคบหากับปรางทิพย์น้องสาวต่างพ่อในฐานะคู่อริ รสาไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมของภคพงษ์ได้จึงตำหนิเขาอย่างรุนแรง

คุณใจคำร้ายกาจมาก คุณภัก” รสาร้อง

“ผ่านไปกว่ายี่สิบปี คุณไม่คิดจะให้ภัยท่านเลยหรือคะ...”

“คุณภักคะ เลิกสัณยต์เรื่องบ้า ๆ นี้เถอะคะ”

หล่อนลองพยายามอีกครั้ง หากความขมขื่นใจที่ได้รับมานานปีและความชิงชังในท่าทีของมารดา ทำให้ทิฐิमानะในใจของเขาไม่คลายลงง่าย ๆ

“ไม่มีวัน !” ชายหนุ่มบอกเสียงแข็ง

หญิงสาวอึ้งอยู่เป็นครู่ก่อนที่จะร้องออกมา

“คุณใจคำมากที่ไม่ยอมให้อภัยท่าน แล้วยังร้ายกาจพอที่จะสร้างเรื่องบ้า ๆ แบบนี้ขึ้นมาทรมานใจทั้งแม่ทั้งน้องของตัวเองได้ลงคอ”

หล่อนสะบัดจนหลุดจากอุ้งมือของเขา

(ตะวันทอแสง, หน้า 286)

ความขัดแย้งเริ่มเข้าสู่วิกฤตเมื่อรสาตัดสินใจยุติความสัมพันธ์ของภคพงษ์ด้วยการบอกกับภคพงษ์ว่าเธอต้องการแต่งงานกับชีวิน ภคพงษ์ซึ่งรักรสาและไม่ต้องการสูญเสียความรักที่เขาขาดมาตลอดชีวิตไปจึงใช้กำลังข่มขืนรสา

ผู้หญิงอีกคนก็กำลังจะจากเขาไป หล่อนจะหนีจากเขาด้วยการแต่งงาน ทั้ง ๆ ที่เขาแน่ใจว่าหล่อนรักเขาไม่น้อยไปกว่าที่เขารักหล่อนเลย...

เขายอมให้หล่อนเลื่อนลอยไปจากเขาไม่ได้ ชีวิตเขาคงจะมีคมนเยือกเย็นเหมือนเช่นเดิมเมื่อขาดดวงตะวันดวงนี้ทอแสงอบอุ่นให้

จริงสิ ! หล่อนคือทางชีวิตทางเดียวของเขา เขาจะปล่อยให้หล่อนจากไปได้
อย่างไร

“ผมให้คุณ ‘ไป’ ไม่ได้...รสา”

“คุณจะทำผมไปอีกคนหนึ่งหรือ...”

(ตะวันทอแสง, หน้า 310-311)

ความขัดแย้งดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของเรื่องเมื่อรสาประกาศตัดความสัมพันธ์กับภคพงษ์ ทำให้ภคพงษ์เสียใจมากที่ทำผิดต่อรสา ภคพงษ์ลงโทษตัวเองด้วยการยกบ้านและทรัพย์สินทั้งหมดให้เป็นของมูลนิธิและเดินทางไปใช้ชีวิตอย่างยากลำบากที่ต่างประเทศ ความขัดแย้งเริ่มได้รับการคลี่คลายเมื่อรสาารู้ความจริงว่าภคพงษ์ให้อภัยแม่และน้องสาวและลงโทษตัวเองด้วยการยกบ้านและทรัพย์สินให้แก่มูลนิธิและเดินทางไปใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ รสา รู้สึกเข้าใจและเห็นใจภคพงษ์ เมื่อเธอได้พบกับภคพงษ์อีกครั้งเมื่อเขากลับมาที่เมืองไทย เธอจึงให้อภัยและให้โอกาสเขาอีกครั้ง

ความขัดแย้งระหว่างภคพงษ์กับรสามีสืบสาเหตุมาจากภูมิหลังที่มีปัญหาของภคพงษ์จากการขาดความรักในวัยเด็กเนื่องจากถูกแม่ทอดทิ้งทำให้เขาเกลียดชังแม่และส่งผลให้เกิดชังผู้หญิงซึ่งเขาเคยแกล้งว่าคงไม่แตกต่างจากแม่ของเขาที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อชื่อเสียงเงินทอง แต่เมื่อเขาได้พบกับรสาเขากลับเกิดความรู้สึกที่แตกต่างออกไป เนื่องจากรสามิได้มีลักษณะเช่นแม่ของเขา ความมีน้ำใจและเป็นตัวของตัวเองของรสาทำให้ภคพงษ์ประทับใจ เมื่อประกอบกับความรักความเมตตาและความปรารถนาดีที่รสามอบให้แก่เขาซึ่งภคพงษ์ไม่เคยได้รับมาตลอดชีวิตก็ทำให้จิตใจที่อ้างว้างจากการขาดความรักของเขาได้รับการเติมเต็มและมีความสุขจนสามารถให้อภัยแม่ของเขาได้ เมื่อรสาจะจากเขาไป การได้รับความสุขจากความรักความเข้าใจทำให้เขายอมสูญเสียความรักไปไม่ได้ เขาจึงข่มขืนรสาเพื่อครอบครองเธออันนำไปสู่ความขัดแย้งในจุดสูงสุดของเรื่อง จะเห็นได้ว่าปัญหาความขัดแย้งที่ปรากฏนั้นมีพื้นฐานมาจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละคร การขาดความรักในวัยเด็กของภคพงษ์จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เขามีพฤติกรรมที่ขัดแย้งกับผู้อื่น

ผู้เขียนเสนอ โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละครเพื่อเสนอแนวคิดว่าครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ หากเด็กขาดความรัก ความอบอุ่น รวมทั้งไม่ได้รับการหล่อหลอมที่ดีจากครอบครัว เด็กก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มีความสุข รวมทั้งมีความคิดและพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องอันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งต่อผู้อื่น แต่ตอนท้ายเรื่องความขัดแย้งได้คลี่คลายลงเพราะความรักความเข้าใจจากความเมตตาและความปรารถนาดีที่รสามิให้แก่ภคพงษ์ ทั้งภคพงษ์ก็มีความรักต่อรสาเช่นกัน และภคพงษ์ก็เกิดการเรียนรู้จนเข้าใจได้ว่าปัญหาของเขาเกิดขึ้นเพราะเหตุใดจนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงความคิดและพฤติกรรมของตัวเองในที่สุด

2.1.2 โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากค่านิยมบางประการในสังคม

โครงเรื่องอีกลักษณะหนึ่งซึ่งปรากฏในนวนิยายของปิยะพร สักดิ์เกษมคือโครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากค่านิยมบางประการในสังคม ผู้เขียนเสนอให้เห็นว่าค่านิยมในสังคมบางประการหากมนุษย์ยึดถือหรือยอมให้ค่านิยมเหล่านั้นมีอิทธิพลในการควบคุมชีวิตของ

มนุษย์มากเกินไปก็อาจทำให้มนุษย์ต้องเกิดความคับแค้นใจจากการยึดถือค่านิยมนั้น ค่านิยมต่าง ๆ จึงควรยึดถืออย่างเหมาะสมและไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อตัวเองและผู้อื่น โดยผู้เขียนได้เสนอความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยมในสังคม 3 ลักษณะคือความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยม การคลุมถุงชน ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทของลูกชายคนโตในครอบครัวจีน และความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยมเกี่ยวกับผู้หญิง

2.1.2.1 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยมการคลุมถุงชน

ค่านิยมการคลุมถุงชนเป็นค่านิยมที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง กิ่งไผ่-ใบรัก ความขัดแย้งเกิดขึ้นเมื่ออารตีตัวละครสำคัญฝ่ายหญิงของเรื่องถูกแม่คือนารีรัตน์บังคับให้แต่งงานด้วยวิธีการคลุมถุงชนกับสรรค์ชายหนุ่มที่แม่ของเธอเลือกสรรให้ อารตีไม่ยอมรับการตัดสินใจของแม่ เธอจึงปฏิเสธและแสดงความต่อต้านอย่างรุนแรง

“อามาเป็นบ้าไปหรือเปล่า...มีสิทธิ์อะไร มีสิทธิ์อะไรสิ มาตัดสินใจ มาเข้าก็ เจ้าการกับชีวิตของดีแบบนี้”

“จะขายดีไซ้ไหม” หญิงสาวเข้าใจทันทีว่าธุรกิจของสองครอบครัวจะผูกพันกันในลักษณะใด

“อยากจะซื้อชิ้นส่วน ชื้อของเข้าโรงงานประกอบรถยนต์ของอาปากับอาอง่าย ๆ ถูก ๆ ไช้ไหม...คิดจะเอาลูกสาวแลกกับงานแลกกับเงินไช้ไหม...จะขายดีเหมือนที่เคยขายอาแจ้ให้ไปเป็นสะใภ้พวกโลหะกันต์ไช้ไหม...”

“ไม่มีทางหรอกนะ อย่ามาหวัง มันพันผูกพันสมัยแล้ว จะเอาเค้าไปเที่ยวโยนให้ใครต่อใครเหมือนอย่างที่เคยทำตอนเค้าอายุแค่สิบขวบนะ อย่าฝันเลย...ดีไม่มีวันยอม”

(กิ่งไผ่-ใบรัก, หน้า 30-31)

ความขัดแย้งเกิดจากอารตีไม่ยอมรับความคิดของแม่ซึ่งเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของค่านิยมการคลุมถุงชน ความขัดแย้งของอารตีเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อเธอได้พบกับสรรค์ ท่าทีของสรรค์ที่ไม่ยอมอ่อนข้อให้กับเธอทำให้อารตีไม่พอใจ

“นี่ไม่ใช่สงครามเพศ และคุณก็คงไม่คิดจะทำโทษคุณแม่ของคุณด้วยการบังคับให้ท่านลากไอ้กระเป่าไปนั้นไปจนจบการเดินทางหรอกนะ...ถึงแม้คุณจะรู้สึกโกรธสักแค่ไหนก็ตามที่ท่านเป็นต้นเหตุให้คุณต้องมาร่วมทางกับผมไปอีกหลายวัน”

“ฉั้น...”

“ไม่ต้องพูด ! ไม่ต้องชี้แจงอะไรทั้งนั้น...” สรรค์ขจัดขึ้นทันควัน เสียงแข็งจนเกือบห้วนทีเดียวเมื่อจ้องเขม็งด้วยตาดำคม ความโกรธเกรี้ยวและสีหน้าของเขาบอกว่าไม่มีวันยอมแพ้อาย

“...สิ่งที่คุณควรทำคือ ส่งกระเป๋านี้ให้ผม แล้วคุณรีบไปจัดการกับกระเป๋านี้ที่กำลังเป็นภาระของคุณแม่ของคุณ”

...นายเป็นใครมาสั่งฉัน...อารตียัดหลังงยหน้าจ้องมองผู้ตาเขาอย่างคือร้อน...

(กิ่งไผ่-ใบรัก, หน้า 93-94)

ความคิดของอารตีและสรรค์เกี่ยวกับค่านิยมการคลุมถุงชนแตกต่างกัน อารตีไม่ยอมรับค่านิยมดังกล่าวเพราะเห็นว่าเป็นค่านิยมที่ล้าสมัยและควรเปลี่ยนแปลง ในขณะที่สรรค์กลับมีความเห็นแตกต่างออกไป

“ก็ไหนว่าหญิงชายชาวจีนมีสิทธิเท่าเทียมเสมอภาคกันแล้วยังไงล่ะคะ มีระบุอยู่ในคำประกาศปฏิวัติเสียด้วยนะคะ ฉันจำได้ ผู้คนรุ่นใหม่ก็ถือข้อความนั้นเป็นหลักประจำชีวิต ฉันจำได้ว่าเขาพูดถึงกันอย่างภาคภูมิใจ”

“ไม่มีการปฏิวัติครั้งใด คำประกาศของใคร หรือลัทธิแบบไหน มาพลิกฟ้าพลิกความเชื่อของผู้คน เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมประเพณีที่เขาสั่งสมกันมานับพันปีได้ง่าย ๆ รรอกครับ” สรรค์ตอบข้อซักไซ้ของเธออย่างใจเย็น

(กิ่งไผ่-ใบรัก, หน้า 264)

อารตีซึ่งไม่ยอมรับการคลุมถุงชนจึงขัดแย้งกับแม่และสรรค์ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ที่ยอมรับค่านิยมการคลุมถุงชน ความขัดแย้งเริ่มได้รับการคลี่คลายเมื่ออารตีต้องเดินทางไปเมืองจินร่วมกับแม่และสรรค์ เธอจึงพบว่าสรรค์เป็นคนดีและมีความห่วงใยต่อผู้อื่น ทั้งยังมีความรับผิดชอบเพราะเขาดูแลเธอและแม่ตลอดการเดินทางในเมืองจินอย่างดี ความประทับใจที่อารตีมีต่อสรรค์จึงทำให้ความขัดแย้งระหว่างคนทั้งคู่เริ่มได้รับการคลี่คลาย

...ถ้าไม่มีสรรค์ การเดินทางของเธอจะลงเอยอย่างไรนะ และชีวิตของเธอจะอบอุ่นสะดวกสบายและหวานไหวสักแค่ไหน หากมีสรรค์อยู่เคียงข้างจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้ตลอดไป

(กิ่งไผ่-ใบรัก, หน้า 361)

อาร์ตีประทับใจในตัวสรวงจันเริ่มก่อตัวเป็นความรัก ความขัดแย้งจึงได้รับการคลี่คลายลงเรื่อย ๆ แต่ต่อมาความขัดแย้งก็พัฒนาขึ้นอีกเมื่อเรื่องราวดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของเรื่อง เมื่ออาร์ตีพบว่าสรวงแสดงท่าทีหึงหวงผู้หญิงคนอื่นมากกว่าเธอ ความรู้สึกหึงหวงอันเกิดจากความรักที่เธอมีต่อเขาเกิดขึ้น โดยที่เธอไม่รู้ตัว ทำให้อาร์ตีต้องการเดินทางหนีกลับเมืองไทยเพราะไม่ต้องการพบสรวงอีกต่อไป สรวงซึ่งเข้าใจในท่าทีของอาร์ตีกลับห้ามไว้และสารภาพรักกับเธอ ในที่สุดอาร์ตีก็ล้มเลิกการกลับเมืองไทยและยอมแต่งงานกับสรวง ความขัดแย้งที่เธอเคยมีต่อสรวงรวมทั้งแม่ของเธอจึงสิ้นสุดลงพร้อมกับการยอมรับการคลุมถุงชนที่แม่ของเธอกำหนดไว้ให้

จะพบว่าความขัดแย้งในนวนิยายเรื่องนี้สามารถคลี่คลายลงได้ก็เพราะความรักความเข้าใจที่ตัวละครคือสรวงและอาร์ตีซึ่งเคยมีความขัดแย้งกันมีต่อกัน ความรักความเข้าใจทำให้อาร์ตียอมรับในตัวสรวงจันนำไปสู่การยอมรับการคลุมถุงชนที่แม่ของเธอกำหนดไว้ให้ ผู้เขียนคลี่คลายเรื่องในลักษณะนี้ก็เพื่อต้องการเสนอให้เห็นแนวคิดว่าสิ่งที่สำคัญมิใช่การตัดสินใจว่าค่านิยมการคลุมถุงชนเป็นค่านิยมที่ดีและถูกต้องหรือไม่ เพราะสิ่งที่สำคัญกว่าคือความรักความเข้าใจที่ผู้ที่จะแต่งงานควรมีต่อกัน หากคู่แต่งงานมีความรักความเข้าใจมอบให้แก่กัน แม้จะเป็นการแต่งงานด้วยวิธีการคลุมถุงชน คู่แต่งงานก็สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

2.1.2.2 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทของลูกชายคนโตในครอบครัวจีน

ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทของลูกชายคนโตในครอบครัวจีนเป็นอีกค่านิยมหนึ่งซึ่งปรากฏในนวนิยายของปิยะพร สักดิ์เกษม โดยปรากฏในนวนิยายเรื่อง บ้านร้อยดอกไม้ ผู้เขียนเสนอให้เห็นค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทของลูกชายคนโตในครอบครัวจีนว่าลูกชายคนโตในครอบครัวจีนนั้นจะได้รับการคาดหวังจากผู้คนในครอบครัวมากว่าจะต้องเป็นผู้นำที่ดีและไม่มีข้อบกพร่อง ความขัดแย้งของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อเกริกซึ่งเป็นพี่ชายคนโตของตระกูลเชิญอุสราชายู้สึกไม่พอใจการกระทำในอดีตของตัวเอง เพราะในช่วงที่เกริกเป็นวัยรุ่นเขาเคยทำให้เด็กในบ้านตั้งครรภ์ขณะที่กำลังจะเข้าสู่พิธีแต่งงานส่งผลให้พ่อและพี่สาวของเขาต้องยกของหมั้นคือบ้านร้อยดอกไม้ให้เป็นของกำนัลแก่คู่หมั้นของเขาเพื่อประนีประนอมที่ไม่สามารถทำให้เขาเข้าพิธีแต่งงานได้ ความผิดครั้งนั้นส่งผลให้เกริกรู้สึกละอายใจและไม่มีความสุขตราบนานกระทั่งสูงอายุ

เขาจะลบภาพและความทรงจำนี้ออกไปได้ไหม... ในเมื่อถึงวันนี้ ไม่เหลือผู้คนที่
เป็นเครื่องเตือนใจอีกต่อไปแล้ว ?

(บ้านร้อยดอกไม้, หน้า 36)

ความไม่พอใจกับอดีตของตัวเองส่งผลให้เกริกต้องการลบล้างอดีตด้วยการแข่งชิงบ้านร้อยดอกไม้คืนมาเพื่อลบล้างความผิดพลาดของตนเอง เกริกจึงใช้ให้บุตรชายคือกอบบุญไปแข่งชิงบ้านร้อยดอกไม้มาจากปาฏิซึ่งเป็นผู้รับสิทธิ์ดูแลบ้านร้อยดอกไม้โดยชอบธรรม ความขัดแย้งของเรื่องพัฒนาขึ้นเป็นลำดับเมื่อปาฏิทำทุกวิธีทางเพื่อคืนวันที่จะรักษาบ้านร้อยดอกไม้ไว้ ความขัดแย้งพัฒนาถึงขั้นสูงสุดเมื่อปาฏิกำลังจะสูญเสียบ้านร้อยดอกไม้ไปจากเงื่อนงำที่บีบคั้นของกอบบุญ กมลลาสน์พี่สาวของเกริกซึ่งรับรู้เรื่องราวทั้งหมดได้เข้ามาช่วยคลี่คลายความขัดแย้งดังกล่าว กมลลาสน์ได้อบรมให้เกริกยอมรับความผิดพลาดในอดีตของตนเอง เพราะความผิดพลาดเป็นเรื่องปกติที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน การยึดถือกับค่านิยมที่ว่าตนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีพร้อมแก่คนในตระกูลนั้นอาจมีใช้สิ่งที่ถูกต้องหากค่านิยมดังกล่าวต้องนำมาซึ่งความทุกข์ทั้งต่อตัวเองและผู้อื่น

“พี่เข้าใจดีว่าเกริกภาคภูมิใจในความเป็นพี่ใหญ่ เป็นผู้นำที่ไม่เคยบกพร่องของตัวเอง แต่เกริกต้องยอมรับนะว่า ตัวเองก็เป็นมนุษย์ปุถุชน มีหน้าซ้ำตอนที่ทำความผิดนั้น แรกเองก็ยังไม่เด็ก อายุแค่สิบแปดเท่านั้น...”

“เรื่องที่เกิดขึ้นแล้วมันก็จะยังอยู่เสมอไม่ว่าจะมีหลักฐานเหลืออยู่หรือไม่ก็ตาม ...อย่าคิดกลับไปเปลี่ยนมัน แต่ให้ยอมรับมันอย่างที่มันเกิดขึ้น...ยอมรับว่ามันคือความผิดพลาด และความผิดพลาด และยอมรับด้วยว่าไม่มีใครในโลกนี้หรือที่ไม่มีใครไม่เคยทำผิดพลาด”

(บ้านร้อยดอกไม้, หน้า 540-541)

ในที่สุดเกริกจึงได้เรียนรู้ว่าความผิดพลาดเป็นเรื่องสามัญที่เกิดขึ้นกับทุกคน และอดีตเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถลบล้างได้ สิ่งที่สำคัญจึงเป็นการยอมรับตัวเองในแบบที่ตัวเองเป็นซึ่งจะทำให้จิตใจไม่เป็นทุกข์และไม่ก่อให้เกิดความปัญหากับผู้อื่นต่อไป ค่านิยมที่คนควรยึดถือจึงควรเป็นค่านิยมที่ไม่ทำให้ผู้ที่ยึดถือหรือผู้อื่นเดือดร้อนซึ่งก็ต้องขึ้นอยู่กับผู้ที่ยึดถือด้วยว่าจะเลือกที่จะยึดถือค่านิยมนั้นอย่างเหมาะสมได้อย่างไร

2.1.2.3 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยมเกี่ยวกับคุณค่าของผู้หญิง

ค่านิยมเกี่ยวกับคุณค่าของผู้หญิงเป็นค่านิยมในสังคมอีกประการหนึ่งซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับค่านิยมในสังคม โดยผู้เขียนเสนอให้เห็นว่าค่านิยมในสังคมไทยที่ตัดสินผู้หญิงว่าผู้หญิงที่มีคุณค่าต้องเป็นผู้หญิงที่รักษาพรหมจรรย์ก่อนแต่งงาน หากผู้หญิงสูญเสียพรหมจรรย์ก่อนการแต่งงานผู้หญิงก็จะหมดคุณค่าและไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ค่านิยมดังกล่าวปรากฏในนวนิยาย 2 เรื่อง คือ ระบำดาว และ ลับแลลายเมฆ

ในนวนิยายเรื่อง ระบำดาว ความขัดแย้งเกิดขึ้นเมื่อสาลินซึ่งเป็นหญิงสาวที่เพียบพร้อมทั้งรูปลักษณ์และความรู้ความสามารถยอมมีสัมพันธ์ทางกายกับภทิสชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมเช่นกัน แต่หลังจากที่เธอมีสัมพันธ์กับภทิสแล้วเธอก็กลับรู้สึกไม่มั่นใจในฐานะของตัวเอง เนื่องจากภทิสมีท่าทีสนใจในตัวเธอน้อยลง ทั้งยังไม่เปิดเผยเธอต่อเพื่อนของเขาในฐานะคนรัก แต่กลับเปิดเผยว่าเธอเป็นแค่เพื่อนคนหนึ่งส่งผลให้สาลินเริ่มรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการให้เกียรติจากภทิส

...ก็แล้วเธอเป็นอะไรเล่า...ในสังคมก็เป็นแค่ 'เพื่อน' และในแง่มุมที่ลึกซึ้งก็ลึกกว่านั้น... ไม่ใช่เพียงแค่คู่รัก...แต่ก็ไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่า ภรรยา
...เห็นจะเป็นได้แค่ 'นางบำเรอ' เท่านั้นละกระมัง !

(ระบำดาว, หน้า 184)

ความขัดแย้งระหว่างสาลินกับภทิสเกิดจากความคับแค้นใจของสาลินด้วยความรู้สึกที่ภทิสไม่เห็นคุณค่าของเธออีกต่อไป เพราะเขามีท่าทีใส่ใจต่อเธอน้อยลงและไม่ยอมรับหรือยกย่องเธอเหมือนที่เคยปฏิบัติ อาจเป็นเพราะภทิสมีความคิดว่าถึงอย่างไรสาลินก็มีความสัมพันธ์กับเขาแล้วเท่ากับตกเป็นภรรยาลับของเขา สาลินจึงไม่อาจเปิดเผยฐานะของเธอกับใครได้ทำให้ต้องจำใจคบหากับเขาต่อไปและเขาก็ไม่จำเป็นที่จะต้องรับแต่งงานกับเธอ สาลินจึงเริ่มไม่มั่นใจในฐานะของตัวเอง ความขัดแย้งพัฒนามากขึ้นเมื่อสาลินต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากฐานะที่ไม่แน่นอนของตัวเองด้วยการให้ภทิสแต่งงานกับเธอ เพราะการแต่งงานจะเป็นสิ่งที่สร้างความเชื่อมั่นและสร้างการยอมรับคุณค่าในตัวของเธอจากผู้คนในสังคม แต่ภทิสกลับบอกให้เธอรอคอยไปก่อน ทำให้สาลินตกอยู่ในฐานะที่อับจนหนทางเพราะเธอมั่นใจแล้วว่าภทิสเปลี่ยนแปลงไป โดยไม่เห็นคุณค่าในตัวของเธอเหมือนเดิม

คนอย่างสาลินไม่เคยหลังน้ำตาง่าย ๆ นัก หากครั้งนี้ความรู้สึกคับแค้น น้อยใจ และความรู้สึกราวกับว่าตนเองกำลังจนหนทางก็พุ่งขึ้นมาจับใจ ผลักดันให้หยาดน้ำตา ร้อน ๆ ร่วงพรุ ลงอาบแก้มผ่องเนียน ซึ่งบัดนี้ซัดเผือดด้วยแรงโทสะ

(ระบำดาว, หน้า 214)

แล้วเธอเองเล่าจะยอมเสียเวลารอชายหนุ่มผู้นั้น ไปนานสักแค่ไหน...รองจนกระทั่งเขาเป็นฝ่ายเดินออกไปจากชีวิตเธอเองกระนั้นหรือ และเวลายาวนานที่เธอเฝ้ารอมาก็จะสูญเปล่า... ได้มาแต่การเปลี่ยนแปลงแห่งวัยของตัวเองเท่านั้นเอง...

หรือการรอคอยอย่างไม่มีกำหนดแบบที่เขาขี้เขียดให้เธอนั้นคือการบอกทางอ้อมว่า เขาไม่ได้ต้องการจะแต่งงานกับเธออย่างจริงจัง...เขาเปลี่ยนใจแล้ว

(ระบำดาว, หน้า 247)

ต่อมาสาลินได้พบกับพ่อและแม่ของเธอ การแสดงออกถึงความรักและความห่วงใยของพ่อและแม่ได้ปลุกเร้าให้สาลินซึ่งสูญเสียความเชื่อมั่นในคุณค่าของตัวเองไปภายหลังคบหากับภทิสกลับมา มีความเชื่อมั่นในตัวเองอีกครั้งหนึ่ง ความเชื่อมั่นนี้ทำให้เธอตัดสินใจที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นไปจากสภาพภรรยาที่ไม่ได้รับการเปิดเผยของตัวเอง เพราะเธอมีทั้งความสุขและความสามารถ จึงไม่จำเป็นที่จะต้องยอมตกเป็น “เบี้ยล่าง” ของผู้ชายที่เอาเปรียบเธอเช่นภทิส

ดวงตาสองคู่ที่ทอดมองมานั้นเต็มไปด้วยความรักและปรารถนาได้อย่างจริงใจ สาลินรู้สึกว่ายาคาน้ำตาอุ่น ๆ เอ่อล้นขึ้นมาเต็มตา...จริงซิ ! พ่อและแม่ของเธอมีได้เลี้ยงเธอมาให้ดีกว่าใคร หรือตกเป็นเบี้ยล่างใครทั้งสิ้น

ท่านทั้งสอง...โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อ ปลุกเร้าให้เธอดิ้นรนต่อสู้เพื่อความเป็นหนึ่ง อยู่เสมอ...

...นี่เธอปล่อยให้ ‘ความรัก’ ผลักดันเธอไปเป็นเบี้ยล่างของผู้ชายคนหนึ่งได้อย่างไร ...เพราะ ‘ความรัก’ ที่เธอประมาท คาคการณ์ผิด จนทุ่มเทให้ทั้งตัวและหัวใจ !

(ระบำดาว, หน้า 252)

นอกจากพ่อและแม่ สาลินก็ได้รับการโน้มน้าวจากเพื่อนสนิทคือลดาเพื่อให้ตระหนักในคุณค่าของตัวเอง ทำให้สาลินรู้ว่าเธอยังมีคุณค่าและเธอควรที่จะใช้ชีวิตอย่างเชื่อมั่นเช่นที่เคยเป็นมาในอดีตก่อนคบหากับภทิส ลดาชี้ให้สาลินเห็นว่าเธอไม่ควรให้ผู้ชายอย่างภทิสเอาเปรียบ

“ลินมีค่า และรู้ค่าของตัวเองดี อย่าให้ใคร ‘เก็บ’ เธอไว้ ลินเป็นดาว ควรจะต้องเปล่งแสงสุกใสอยู่บนท้องฟ้า ไม่ใช่มากลายเป็นก้อนดินธรรมดา ๆ อยู่ในอุ้งมือของใคร”

“พูดเสียแก่เชียวนะ ลดา”

“ฉันหมายความว่า ความรักต้องควบคู่มากับความนับถือปกป้องศักดิ์ศรีของกันและกันด้วย ไม่ใช่จะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ‘ได้’ อยู่คนเดียว”

(ระบำดาว, หน้า 265)

ต่อมาสาลินได้พบกับลีลา ลีลาเป็นภาพสะท้อนให้สาลินเห็นถึงฐานะของตัวเองเองที่ตกอยู่ในสภาพที่ไม่แตกต่างจากลีลา การที่ลีลาขอมงานนเป็นภรรยาลับของดร.นนท์ภายหลังมีความสัมพันธ์แล้ว ทำให้สาลินนึกย้อนมองถึงฐานะของตัวเองแล้วพบว่าเธอไม่ต้องการตกอยู่ใน

สภาพดังกล่าวเช่นนี้ทำให้สาลินตัดสินใจที่จะยุติความสัมพันธ์กับภทิสเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นจากฐานะที่ไม่ได้รับการเปิดเผยหรือยอมรับจากสังคม

แล้วตัวเธอเองเล่า มีอะไรที่ต่างจากลีลาบ้างไหม เธอหลงใหลไปกับความรักของชายคนหนึ่ง ที่มอบตอบสนองความรักของเขาจนสุดตัวและเต็มหัวใจ...ตามแรงผลักดันที่ชาญฉลาดของเธอเอง และกระแสของสังคมสมัยใหม่

ในที่สุดเธอก็ได้แต่ความกลางแกลงในฐานะของตนเองซึ่งผลึกเธอจมลงสู่ความฉุนเฉียว กัดค้น จนแทบเปลี่ยนบุคลิกเดิม ๆ ของตนเองไปเสียสิ้น ส่วนเขานั้นได้ครอบครองทั้งตัวและหัวใจของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นเลิศด้วยคุณสมบัติ และยังได้รับการสถานะของหนุ่ม 'โสด' ที่ 'หอม' ที่สุดในสังคมไว้ด้วย !

...นี่เธอจะลงจากฟ้ามากลายเป็นก้อนดินในอุ้งมือของเขานานสักแค่ไหน จะยอมรอลงอย่างไรจุดหมายเหมือนลีลาหรืออย่างไร...ถึงเวลาแล้วกรรมัง ที่เธอจะต้องดึงคุณค่าของตัวเองกลับคืนมาเสียที

(ระบำดาว, หน้า 267)

ความคิดของสาลินได้รับการตอกย้ำจากโดมินิกชายชาวต่างชาติที่สาลินพบเมื่อครั้งที่เธอเดินทางกลับไปเยี่ยมพ่อและแม่ การแสดงออกของโดมินิกที่ทำให้เกียรติและยอมรับในตัวเธอ ทำให้สาลินตระหนักว่าคุณค่าของเธอมีได้สูญเสียไปเพียงเพราะมีความสัมพันธ์กับผู้ชายแล้ว แต่เธอยังคงมีคุณค่าและสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างเชื่อมั่น การปลุกเร้าและภาพสะท้อนจากผู้คนรอบข้างทำให้สาลินตัดสินใจที่จะยุติความสัมพันธ์กับภทิส เรื่องราวดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของเรื่องเมื่อสาลินบอกเลิกกับภทิส ความขัดแย้งของเธอกับภทิสซึ่งเป็นตัวแทนของค่านิยมที่ตัดสินใจว่าเธอหมดคุณค่าจึงได้รับการคลี่คลายลง สาลินตระหนักว่าเธอยังมีคุณค่าและความเชื่อมั่น การมีความสัมพันธ์กับภทิสไม่ได้ทำให้คุณค่าในตัวของเธอลดลง และเธอก็ไม่จำเป็นที่จะต้องยอมตกอยู่ในฐานะภรรยาที่ไม่เปิดเผย เธอมีสิทธิ์ที่จะเลือกทางเดินชีวิตของตัวเอง เมื่อสาลินได้ความเชื่อมั่นกลับคืนมาเธอก็ตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตของตัวเองด้วยการแต่งงานกับ โดมินิกและใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ สาลินสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้เพราะได้รับความรักความเข้าใจจากพ่อ แม่ เพื่อน และจากโดมินิกคนรักใหม่ ทำให้เธอสามารถหลุดพ้นจากฐานะที่เป็นอยู่ซึ่งสร้างความคับแค้นใจให้กับเธอได้

ในนวนิยายเรื่อง ลับแลลายเมฆ ความขัดแย้งเกิดขึ้นเมื่อภทิสสาวผู้มีภาพลักษณ์บริสุทธิ์มีอาการผิดปกติทางร่างกายในคืนวันแต่งงาน เพราะเธอไม่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับภทิสได้ชื่อว่าเป็นสามีทางนิตินัย ภทิสแสดงท่าทีรังเกียจเธอ ทำให้เธอไม่สบายใจและเกิด

สำนักเลือนรางว่าตนเคยถูกข่มขืนในวัยเด็กจึงรู้สึกว่าคุณค่าและจากทำที่ที่กฤตผู้เป็นสามีแสดงออกต่อเธอ ทำให้เห็นภรรยาที่รู้สึกว่าคุณค่าและไม่มีคุณค่าอีกต่อไป

ภาพความโกรธ ตกใจ และหัวเสียนรุนแรงของกฤตยังติดตา หญิงสาวมองอีกฝ่ายด้วยความเข่าอกเข้าใจ ก็ตัวเธอเองยังขยาดเขย่งตัวเองขนาดนี้ แล้วคนอย่างกฤตหรือจะไม่...

นภณภางค์คนนี้มี...ยิ่งกว่ารอยคำหนี!

...บัดนี้หญิงสาวที่สมบูรณ์แบบเพียบพร้อมคนหนึ่งกลายเป็นเพียงซากที่ถูกลูกเหยี่ยวอย่างจ๋าต้อยติดดิน ไร้ค่า เปรอะเปื้อนสกปรก...

เธอไม่อาจให้อภัยตนเองได้ เธอไม่สามารถกลับไปเป็นคนเดิมได้ ไม่สามารถทำหน้าที่ภรรยาที่สมบูรณ์ของใครได้ มีแต่ความหวาดกลัวจนสติสัมปชัญญะแทบขาดผิง เธอกลัวมันยิ่งกว่าความตาย!

(ลับแลลายเมฆ, หน้า 240-242)

กฤตเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของค่านิยมในสังคมที่ตัดสินว่าผู้หญิงเมื่อถูกข่มขืนก็หมดคุณค่า ทำที่ที่กฤตแสดงออกเมื่อเห็นอาการผิดปกติของนภณภางค์ทำให้ภรรยาที่รู้สึกว่าคุณค่าและน่ารังเกียจจนนำไปสู่การพยายามฆ่าตัวตาย แต่มันตาสามารถช่วยเหลือภรรยาไว้ได้ มันตาให้กำลังใจและพยายามปลุกเร้าให้ภรรยาเห็นคุณค่าในตัวเองว่าเธอยังคงมีคุณค่าอยู่ครบถ้วน การถูกข่มขืนมิได้ทำลายคุณค่าของตัวเธอ

“เขาทำร้ายคุณฟ้าไม่ได้อีกแล้ว คุณไม่ได้มีอะไรบกพร่อง คุณค่าของคุณยังอยู่ครบถ้วน...”

(ลับแลลายเมฆ, หน้า 331-332)

เมื่อนภณภางค์ได้รับการโน้มน้าวความคิดจากมันตา เธอเริ่มตระหนักในคุณค่าของตัวเองและกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความจริงที่เลวร้ายในอดีตของเธอ

“เราต้องสู้ต่อไป ต้องเผชิญหน้ากับความจริงและไม่ท้อแท้ สู้แล้วจะแพ้ชนะไม่สำคัญ ความสำคัญอยู่ที่เราได้ลุกขึ้นต่อสู้ กล้าพอที่จะต่อสู้ด้วยตัวของเราและเพื่อตัวของเราเอง”

เป็นความเข้มแข็งกล้าหาญที่นภางค์ไม่เคยรู้เลยว่าตนเองมี คงเป็นหมอวิชา
กรรมังที่ปลุกวิญญาณแห่งการต่อสู้ของเธอขึ้นมาจากก้นบึ้งของจิตใจ...หรือว่า...จะเป็น
เพราะมันตากับความเอื้ออาทรของเขา...

(ลับแลลายเมฆ, หน้า 435)

ความขัดแย้งดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของเรื่องเมื่อนภางค์ต้องเผชิญหน้ากับกฤตเพื่อบอก
เล่าเรื่องราวที่เลวร้ายในอดีตทั้งหมดของเธอ กำลังใจจากมันตาและคณะแพทย์ที่บำบัดเธอทำให้
นภางค์กล้าที่จะเผชิญหน้ากับความจริง แม้ว่าจะโหดร้ายต่อความรู้สึกของเธอ แต่ก็เป็หนทาง
เดียวที่จะทำให้เธอสามารถเผชิญหน้ากับ โลกแห่งความจริงและสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้

นภางค์หยุดเดิน ลมเย็นที่พัดแรงสะบัดเสื้อผ้ากับเส้นผมของเธอ หากหญิงสาว
แน่ใจว่าตนเองจะไม่โอนเอนสั่นไหวเพราะอะไรอีกแล้ว

ภายใต้แสงสว่างสุดท้ายของดวงตะวัน เธอหันกลับมาเผชิญหน้ากับกฤต เล่าทุก
เรื่องที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง ทุกถ้อยคำมันคงแจ่มชัด แม้บางห้วงบางตอนของเหตุการณ์จะทำให้
เธอเจ็บปวดราวกับใช้ปลายมีดกรีดลงไปสด ๆ บนเนื้อหนัง หากนภางค์ก็ยืนหยัดสู้
กับความรวดร้าวมัน ได้อย่างสง่างาม

(ลับแลลายเมฆ, หน้า 533)

ในที่สุดความขัดแย้งก็คลี่คลายลงเมื่อนภางค์ตระหนักว่าไม่ว่ากฤตซึ่งเป็นสามีของเธอ
และผู้คนที่ไปจะเห็นว่าเธอไม่มีคุณค่า เนื่องจากสูญเสียพรหมจรรย์จากการถูกข่มขืน แต่เธอก็คิด
ว่าการสูญเสียพรหมจรรย์จากการถูกข่มขืนมิได้ทำให้เธอสูญเสียคุณค่า ตัวของเธอยังมีความคิดและ
ความสามารถในการที่จะดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีคุณค่าได้ นภางค์จึงสามารถแก้ปัญหาให้กับ
ตัวเองได้ด้วยความรักความเข้าใจจากมันตา ผู้ชายที่มองเห็นคุณค่าของเธอและการตระหนักใน
คุณค่าของตัวเองที่เชื่อมั่นว่าเธอยังมีคุณค่าและสามารถดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่าต่อผู้อื่นได้ เช่น
การเข้าร่วมกลุ่มเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ประสบเคราะห์กรรมเช่นเดียวกับเธอ

เมื่อพิจารณาโครงเรื่องที่มุ่งเน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากค่านิยมในสังคมบางประการจะ
พบว่าความขัดแย้งในนวนิยายเกิดจากตัวละครสำคัญรู้สึกคับแค้นหรือไม่พอใจกับกรอบความคิด
หรือค่านิยมบางอย่างในสังคมที่ทำให้ตัวละครเหล่านั้นรู้สึกไม่สบายใจหรือเป็นทุกข์ เช่น อารตีไม่
พอใจการคลุมถุงชน หรือนภางค์ที่เป็นทุกข์กับการที่สังคมตัดสินว่าเธอหมดคุณค่าเพราะถูก
ข่มขืน เป็นต้น ผู้เขียนคลี่คลายความขัดแย้งดังกล่าวด้วยการให้ตัวละครอื่น ๆ เข้ามาเพื่อแนะนำ
หรือโน้มน้าวให้ตัวละครที่มีความรู้สึกไม่พอใจเหล่านี้ได้เรียนรู้ เมื่อตัวละครที่คับแค้นใจได้เรียนรู้

และได้รับความรักหรือกำลังใจจากตัวละครอื่น ๆ ก็จะทำให้เกิดสำนึกและตระหนักถึงความถูกต้องหรือตระหนักในคุณค่าของตัวเองจนนำไปสู่การตัดสินใจ 'เลือก' หนทางที่เหมาะสมกับตัวเอง ค่านิยมในสังคมจึงอาจมีสิ่งที่ไม่ถูกต้องและสมควรยึดมั่นเสมอไป หากค่านิยมนั้นทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้ที่ยึดมั่นหรือต่อผู้อื่น ผู้เขียนได้เสนอให้เห็นว่าความรักและความเข้าใจเป็นปัจจัยสำคัญที่เข้ามาช่วยคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคนกับค่านิยมได้ เพราะความรักและความเข้าใจทำให้ผู้ที่ประสบปัญหาหมักหมมใจและนำไปสู่การยอมรับทั้งตนเองและผู้อื่น อันจะทำให้ความขัดแย้งทั้งปวงได้รับการคลี่คลาย

2.2 โครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์

โครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์เป็นโครงเรื่องที่ผู้เขียนมุ่งเน้นไปในการดำเนินเรื่องเพื่อคลี่คลายเหตุการณ์ที่ซับซ้อนมากกว่าจะมุ่งเน้นการเสนอความขัดแย้งระหว่างตัวละคร ผู้เขียนจึงมุ่งเสนอไปที่ปัญหาหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง โดยจะสร้างปัญหาหรือเหตุการณ์ที่น่าสงสัยหลายเหตุการณ์ด้วยกลวิธีต่าง ๆ จากนั้นผู้เขียนจะดำเนินเรื่องเพื่อคลี่คลายปัญหาหรือเหตุการณ์ที่น่าสงสัยเหล่านั้นด้วยการให้ตัวละครสืบหาความจริง เมื่อความจริงถูกเปิดเผยปัญหาหรือเหตุการณ์ที่น่าสงสัยก็จะได้รับการคลี่คลาย โครงเรื่องลักษณะเช่นนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับโครงเรื่องในนวนิยายแนวสืบสวนซึ่งวนิดา บำรุงไทยได้กล่าวถึงนวนิยายแนวสืบสวนไว้ว่า

“นวนิยายสืบสวน เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับความพยายามของผู้เชี่ยวชาญในการสืบสวน เช่น ตำรวจ นักสืบ ทั้งที่เป็นนักสืบอาชีพและนักสืบพลอยศักดิ์ที่จะคลี่คลายปมคดีอาชญากรรมเพื่อสืบหาตัวอาชญากร”

(ศาสตราจารย์แห่งนวนิยาย, หน้า 65)

นวนิยายแนวสืบสวนจึงเป็นนวนิยายที่คลี่คลายเรื่องด้วยการแก้ไขปัญหาของเรื่องจากเหตุการณ์ที่น่าสงสัยหรือคดีอาชญากรรมต่าง ๆ โดยเหตุการณ์ที่น่าสงสัยนั้นอาจมีมากกว่าหนึ่งเหตุการณ์เพื่อสร้างให้เรื่องราวมีความซับซ้อนและน่าติดตามมากยิ่งขึ้น อันสอดคล้องกับลักษณะโครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์ในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม โครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์นี้ปรากฏในนวนิยาย 3 เรื่อง ได้แก่ เรือนศิรา ใต้เงาตะวัน และ โนบวังกมนตรา

โครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์นี้ ผู้เขียนจะใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อทำให้เรื่องราวในนวนิยายมีความซับซ้อน ตื่นเต้น น่าติดตาม โดยเรื่องราวจะดำเนินไปเพื่อสืบหาความจริงและ

จะคลี่คลายลงเมื่อความจริงถูกเปิดเผย ดังนั้น ในโครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์นี้ ผู้เขียนจะไม่เน้นการคลี่คลายความขัดแย้งของตัวละคร แต่จะเน้นการสืบหาความจริงเพื่อกลี่ยคลายปัญหาหรือข้อสงสัยที่ผู้เขียนสร้างขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยใช้กลวิธีในการเสนอเรื่องหลายลักษณะ ดังนี้

2.2.1 เปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่น่าสงสัย

กลวิธีในการเสนอโครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์ประการแรกที่ปรากฏคือการเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่น่าสงสัย โดยผู้เขียนจะสร้างข้อสงสัยบางอย่างซึ่งมักจะเป็นเหตุการณ์ที่มีความคลุมเครือไม่ชัดเจน เหตุการณ์นั้นจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่าใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ดังกล่าวหรือผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นจะทำสิ่งใดต่อไป ผู้เขียนจะสร้างข้อสงสัยนี้ด้วยการทิ้งปริศนาหรือข้อมูลบางอย่างไว้โดยไม่เปิดเผยทั้งหมดเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยและเกิดความสนใจใคร่ที่จะรู้ความจริงต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง เรือนศิรา ผู้เขียนสร้างข้อสงสัยด้วยการกล่าวถึงเงินจาร์ซึ่งพบพินัยกรรมที่ศิขรินต้องการยกเรือนศิราและทรัพย์สินบนเรือนทั้งหมดให้กับพิมลพัทธ์บุตรสาวที่เกิดจากอภิมภรรยาเก่าของศิขริน เงินจาร์ไม่ต้องการให้เรือนศิราและทรัพย์สินบนเรือนซึ่งมีมูลค่ามหาศาลตกเป็นของพิมลพัทธ์ เธอจึงวางแผนที่จะขักยกทรัพย์สินบนเรือนศิรา ผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยว่าเงินจาร์วางแผนที่จะขักยกทรัพย์สินบนเรือนศิราเพื่อจะนำไปขายเป็นเงินโอนเข้าบัญชีของอรินและจารวีร์บุตรชายและบุตรสาวของเธอ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะใช้วิธีการใดและจะขอความช่วยเหลือจากใครในการขักย้ายถ่ายเททรัพย์สินบนเรือนศิราไปขาย

...เงินจาร์ต้องตัดสินใจทำอะไรสักอย่างเพื่อยึด ‘เรือนศิรา’ ไว้...ขณะนั้นเองเธอก็ขบคิดใคร่ครวญ...ไม่มีหนทางใดเหลืออยู่อีกแล้ว นอกจากการพยายามขักย้ายถ่ายเทเข้าของทุกชิ้นใน ‘เรือนศิรา’ ให้เปลี่ยนแปลงเป็นเงินสด หมุนเวียนเข้าบัญชีส่วนตัวของเธอ...บัญชีที่ตกทอดเป็นของอรินกับจารวีร์โดยเฉพาะและอย่างชอบธรรม !

...ต้องแนบเนียน ต้องไม่มีใครรู้เห็นระแคะระคาย...ทว่า คุณพระ ! นี่มันไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ใช่เรื่องที่เราจะทำคนเดียวได้ !

ใครหนอที่จะไว้วางใจได้อย่างปราศจากข้อแม้ ใครหนอที่จะเป็นที่พึ่งพาของเธอได้...

(เรือนศิรา, หน้า 30-31)

ในนวนิยายเรื่อง ใต้เงาตะวัน ผู้เขียนสร้างข้อสงสัยด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์บางอย่างที่อาชญากรกำลังวางยาพิษเพื่อทำร้ายใครคนหนึ่ง ผู้เขียนกล่าวถึงการกระทำนั้นว่าเป็นการทำด้วยความไม่เต็มใจอันเนื่องมาจากสภาวะบางอย่างที่บีบบังคับให้อาชญากรจำเป็นต้องทำเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง ผู้เขียนทิ้งปริศนาเกี่ยวกับอาชญากรไว้โดยให้ข้อมูลว่าเป็นผู้ที่มีความละเอียดลออเป็นนิสัยประจำตัวเพื่อสร้างข้อสงสัยและทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ต่อไปว่าอาชญากรน่าจะเป็นตัวละครใดในเรื่อง

เขานั่งคุกเข่าอยู่กับพื้น ความละเอียดลอออันเป็นนิสัยประจำตัวทำให้รู้จักกำหนดจุดจำตำแหน่งเดิมของโต๊ะกระจกตัวเล็กไว้ให้มันใจก่อนจะเริ่มทำ ‘งาน’...

ท่ามกลางความมืดครึ้มสลัวเลือนของห้องที่ปิดมิดชิด เขาทยาแคบซูลสี่สวลงบนโต๊ะกระจก

ความประณีตรอบคอบคือสิ่งที่เห็นได้ชัดจากการปฏิบัติทุกขั้นตอน เริ่มจากการค่อยแกะแคปซูลยาออกจากกัน เเทงสีขาวรวมกันไว้ในถุงพลาสติกใส ก่อนค่อยใช้ปลายมีดคมกริบกรีดของกระดาษ... ทั้งกลิ่นทั้งสีของสิ่งที่อยู่ภายในทำเอาเขาเกือบอาเจียน

นอกจากความสยดสยอง ขยะแขยงแล้ว ก็คืออารมณ์รันทดกดดันและความขมขื่นอย่างลึกซึ้งมากมายชนิดที่จะไม่มีวันมีมนุษย์คนไหนในโลกสามารถเข้าใจได้... คงไม่มีใครหรอกนะที่จะเข้าใจ... เขาถึงทางตันแล้ว ณ บัดนี้ และนี่ก็คือทางออกทางเดียว

... เป็นเส้นทางสุดท้ายที่เหลือให้เขาเดิน ! ...

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 1-2)

ในนวนิยายเรื่อง ในบ่วงมนตรา ผู้เขียนสร้างข้อสงสัยด้วยการกล่าวถึงจารวีร์ซึ่งมีญาณวิเศษสามารถรับรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ เห็นเหตุการณ์ว่าคอนลุงของเธอจะได้รับอุบัติเหตุจากการเดินทางไปทำงานในสถานที่แห่งหนึ่งที่มีทิวเขาสีน้ำเงินแกมเขียวอยู่ด้านหลังของคอน ถึงแม้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาจารวีร์จะรู้ว่าเธอไม่สามารถแก้ไขเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ แต่ด้วยความหวังโยทำให้เธอต้องการติดตามคอนไปทำงานด้วย ผู้เขียนจึงสร้างข้อสงสัยเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ต่อไปว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นกับคอนเหมือนกับเหตุการณ์ที่จารวีร์รับรู้ล่วงหน้าหรือไม่และเกิดขึ้นที่ใด

...ร่างสูงใหญ่ของ ‘ลุงคอน’ ทรุดตัวสู่ลงด้วยแรงตกฟาดของอะไรบางอย่าง ดวงตาสีน้ำเงินเข้มประกาศความเจ็บปวดและตกใจ...อุบัติเหตุบางชนิดเกิดขึ้นกับเขาเกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่งซึ่งมีทิวเขาสีน้ำเงินแกมเขียวเป็นฉากสลับซับซ้อนอยู่เบื้องหลัง...

เพียงเสี้ยวอึดใจ ภาพที่ปรากฏหลังม่านตาของเธอก็ดับหายกลายเป็น ใค้งถนนที่ว่างเปล่าและแนวไม้รั้วครีมนั่งเดิม

ดวงหน้าสลดใสเยาว์วัยของจาร์วีร์ซิดเผือดและดวงตาก็เบิกโพลง เด็กสาวมิได้สัมผัสวาทกัับอาการประหลาดของตนเองหรือก เนื่องด้วยมันกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเธอมานานหลายปีแล้ว...นานจนกระทั่งยอมรับและเรียนรู้ที่จะอยู่กับมัน โดยสงบ...

ความกลัวและกังวลที่มีอยู่นี้ก็เพื่อคอนเพียงคนเดียวเท่านั้น !

ทว่าเด็กสาวก็รู้ดี...เธอไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลง... ไม่สามารถแม้กระทั่งผ่อนหนักให้เป็นเบาได้เสียดด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะคืนรนต่อต้านมันอย่างหนักหน่วงสักเพียงใด

ในภาวะเช่นนี้ ถึงอย่างไรจาร์วีร์ไม่อาจทนเฉยอยู่ได้ ! ไม่สามารถปล่อยวาง แล้วยินยอมให้ 'ลุงคอน' ก้าวเข้าไปเผชิญกับเรื่องร้ายเพียงลำพัง !

(ในบ่วงมนตรา, หน้า 11)

การสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยดังที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 3 เรื่องข้างต้นจะเป็นจุดเริ่มของปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องในการที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ข้างต้นคือใครและเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปคือเหตุการณ์ใดอันจะเป็นการนำผู้อ่านเข้าสู่ขั้นตอนการดำเนินเรื่องต่อไป

2.2.2 สร้างความสนใจใคร่รู้

เมื่อผู้เขียนเริ่มเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่น่าสงสัยบางอย่างแล้ว ผู้เขียนก็จะทำให้เรื่องราวมีความซับซ้อนมากขึ้นด้วยการสร้างความสนใจใคร่รู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้เรื่องราวมีความสนุกสนานน่าติดตามมากขึ้น กลวิธีการสร้างความสนใจใคร่รู้ที่ปรากฏได้แก่ การเกริ่นการณ์ การสร้างความไขว้เขว การสร้างข้อสงสัยอย่างต่อเนื่อง การทิ้งหลักฐานให้คาดเดา และการใช้อ่านาจอพิเศษหรือสิ่งเหนือธรรมชาติ

2.2.2.1 การเกริ่นการณ์

การเกริ่นการณ์ (foreshadowing) คือการบอกใบ้หรือให้เค้าเงื่อนที่แนะผู้อ่านเตรียมรับทราบเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า (ราชบัณฑิตยสถาน, หน้า 187) ในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม เมื่อผู้เขียนสร้างข้อสงสัยด้วยเหตุการณ์ที่น่าสงสัยแล้ว ผู้เขียนจะเกริ่นการณ์เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ต่อไปด้วยการบอกเค้าเงื่อนบางอย่างของเหตุการณ์ในอนาคตโดยปรากฏในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง

ในเรื่อง เรือนศิรา เมื่อผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับพิมพ์อักษร ได้แก่ การที่พิมพ์อักษรประสบอุบัติเหตุที่น่าสงสัยและได้พบพฤติกรรมที่น่าสงสัยของอริน ผู้เขียนก็เกริ่น การณ์ต่อว่านอกจากเหตุการณ์ร้ายที่พิมพ์อักษรได้ประสบมาแล้ว เธอก็กำลังจะพบกับเหตุการณ์ร้าย ต่อไปคือการถูกมุ่งร้ายหมายชีวิตทางรถยนต์จากใครคนหนึ่ง

ขบวนยาวเหยียดประกอบด้วยรถจี๊ปและรถเอ็มซีของทหารเล่นสวนทางมาช้า ๆ ด้านหลังของเธอมีรถกระบะใหม่เอี่ยมคันใหญ่ขับไล่ตามมาไกล ๆ หญิงสาวยังคงรักษา ความเร็วและบังคับยานพาหนะอย่างผ่อนคลาย

...ก็ไม่มีอะไรต่อคำให้คิดสังหรณ์สักนิดว่าอันตรายชนิดหนึ่งรออยู่อย่างเงียบกริบ ที่ลาดถนนเบื้องหน้า...

(เรือนศิรา, หน้า 563-564)

ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน เมื่อผู้เขียนเริ่มต้นด้วยการสร้างข้อสงสัยจากการตายอย่างมีเงื่อนงำของ ฉายแล้ว ผู้เขียนก็ให้ตัวละครคือปารีณาซึ่งเชื่อมั่นว่าพ่อของเธอเป็นคนที่ดีพร้อมสืบหาความจริง เพื่อพิสูจน์ว่าพ่อของเธอถูกฆาตกรรมมิได้ฆ่าตัวตายเพื่อหนีความผิดฐานยักยอกทรัพย์ แต่ผู้เขียนก็ได้เกริ่นการณ์ไว้เพื่อให้ผู้อ่านเห็นเค้าเงื่อนของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตว่าปารีณาจะได้พบกับบาง สิ่งบางอย่างที่ไม่คาดฝันและขัดแย้งกับความเชื่อมั่นเดิมของเธอ

“พ่อไม่มีทางทำลายตัวเอง พ่อไม่มีทางหยิบเงินของคนอื่น พ่อไม่มีทางปิดบังลูกสาวของพ่อไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งนั้น พ่อไม่มีวันทำสิ่งที่ผิดศีลธรรม” หญิงสาวสรุปอย่าง มั่นใจ

...เธอเชื่อเช่นที่กล่าวออกมาเต็มปากเต็มคำ เรื่องราวทั้งหมดแม้จะชัดเจนใน ความเห็นของตำรวจและผู้เกี่ยวข้องทุก ๆ คน อาจรวมทั้งปารีณาด้วยหากหญิงสาวจะมีใจ ลูกที่รักและเทิดทูนบิดาเช่นที่เป็นอยู่...ภาพของฉายในใจเธอสว่าง สะอาด และงดงามอยู่ เสมอ

ปารีณาไม่รู้ว่ภาพแห่งความสมบูรณ์แบบเช่นนี้ มักเป็นเพียงภาพลวง !...

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 112)

วาระนั้น หญิงสาวให้สัญญากับตนเอง...เธอจะมุ่งหน้าไปพิสูจน์ให้ได้ว่าพ่อของเธอคือผู้บริสุทธิ์ เธอมั่นใจว่ามีหลักฐานบางประการรอให้ค้นพบอยู่ข้างหน้า

แน่ละ ขณะนี้ ปารีณามั่นใจ...หากก็ไม่เคยคาดคิดว่ามีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่กำลังรอคอยให้เธอค้นพบเช่นกัน...

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 115)

ในเรื่อง ในบ่วงมนตรา ผู้เขียนเกริ่นการณด้วยการบอกเค้าเงื่อนเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตซึ่งเกี่ยวข้องกับจารวีร์และนภนต์ ผู้เขียนเสนอผ่านกลางสังหรณ์ของจารวีร์เมื่อพบกับนภนต์ โดยจารวีร์มีกลางสังหรณ์ว่าเหตุการณ์รุนแรงบางอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับเธอและนภนต์จะเกิดขึ้นในไม่ช้า

นี่ก็อีก ! นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่อยู่ ๆ ก็รบกวนอยู่ริมใจ...มีความวิตกกังวล มีความหวั่นกลัว และความสังหรณ์ถึงเรื่องรุนแรงถึงเลือดถึงเนื้อบางอย่างเกิดขึ้นอย่างเงือเงางบางเบา ทุกครั้งที่เธอได้พบได้เห็นชายผู้นี้

จารวีร์หวาดกังวลเพื่อใคร เธอไม่อาจจะบอกได้ หากก็ 'รู้' มีบางสิ่งบางอย่างรออยู่ไม่ไกล...

(ในบ่วงมนตรา, หน้า 52)

จะพบว่าการเกริ่นการณเป็นการสร้างความสนใจใคร่รู้ลักษณะหนึ่งด้วยการบอกเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตโดยนัยเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ว่าจะมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นต่อไปในเรื่อง โดยผู้เขียนอาจใช้วิธีการบรรยายในฐานะของผู้เขียนที่รับรู้เหตุการณ์ทั้งหมดเช่นที่ปรากฏในเรื่อง เรือนศิรา และ ใต้เงาตะวัน หรืออาจใช้ 'กลางสังหรณ์' ของตัวละครว่าจะมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในอนาคตเช่นที่ปรากฏในเรื่อง ในบ่วงมนตรา การเกริ่นการณเป็นกลวิธีหนึ่งที่ผู้เขียนใช้เชื่อมโยงเพื่อนำไปสู่เหตุการณ์สำคัญในเรื่องด้วยการสร้างความสนใจใคร่รู้เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่องต่อไป

2.2.2.2 การสร้างข้อสงสัยอย่างต่อเนื่อง

กลวิธีการสร้างความสนใจใคร่รู้ลักษณะหนึ่งที่ปรากฏคือการสร้างข้อสงสัยอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือเมื่อผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยแล้ว ผู้เขียนก็จะสร้างข้อสงสัยอื่น ๆ ทับซ้อนขึ้นมาเรื่อย ๆ เพื่อทำให้เรื่องราวมีความซับซ้อนและน่าติดตามจากความสนใจใคร่รู้ของผู้อ่านที่เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

ในเรื่อง เรือนศิรา เมื่อผู้เขียนสร้างปัญหาที่น่าสงสัยจากการวางแผนยกยอทรัพย์สินของเจนจารีแล้ว ผู้เขียนก็สร้างข้อสงสัยอื่น ๆ เพิ่มขึ้นเพื่อสร้างให้เรื่องราวมีความซับซ้อนมากขึ้น เช่นอุบัติเหตุที่น่าสงสัยที่พิมลพัทธ์ประสบซึ่งพิมลพัทธ์สงสัยว่าน่าจะเป็นความตั้งใจของใครบางคนที่กำลังมุ่งร้ายเธอมากกว่าที่จะเป็นอุบัติเหตุ

...ทว่ากระจกตรงนี้มีมันมีสาเหตุการแตกมาจากอะไรเล่า?...

จู่ ๆ ก็แตกแล้วตกเข้าใส่เธอ...น่าจะเป็นเธอมากกว่าสานิต หญิงสาวปักใจเชื่อเช่นนั้น

เป็นไปได้ไหมว่ากลไกบางอย่างอาจทำให้คานขอบล่างของโครงเหล็กคึดคิ้ว อาจมีของแข็งบางอย่างพุ่งกระแทกให้กระจกแตกร้าวแล้วร่วงลงสู่พื้นดิน

พิมลพัทธ์แน่ใจว่าก่อนเกิดเหตุ...หรือขณะเกิดเหตุ? เท้าของเธอสัมผัสอะไรบางอย่าง...รองเท้าหนังที่สวมบางเบาราวกับผ้า เธอรู้สึกถึงสายเล็ก ๆ แข็งและหยุ่น...สายเอ็นใช้ไหม? เป็นไปได้ไหมว่ามีสายเอ็นตอกรัดกับพื้น แล้วร้อยโยงไปแนบกับโคนหญ้าพุ่งเข้าสู่เครื่องกลที่มีคานคึด...

(เรือนศิรา, หน้า 455)

นอกจากอุบัติเหตุที่น่าสงสัยแล้ว พิมลพัทธ์ยังถูกตามล่ามุ่งเอาชีวิตจากใครคนหนึ่ง ทำให้เธอมั่นใจว่ามีคนกำลังมุ่งร้ายหมายชีวิตเธอ

...มองลึกเข้าไปเห็นท่อนแขนในเสื้อแขนยาวสีดำ อุ้งมือซึ่งสวมถุงมือไหมพรมถักอย่างบางสีน้ำตาลเข้ม มองเห็นปากกระบอกกลมเล็กของอาวุธปืนในอุ้งมือซึ่งวางพาดอย่างสบาย ๆ อยู่บนท่อนแขนข้างที่จับพวงมาลัยอยู่เพียงมือเดียว...

เป็นลูกลมสีดำซึ่งนำขนหัวลุก...มุ่งร้ายหมายขวัญ...วินาทีที่พิมลพัทธ์มองเห็น มันกำลังล่าหาเป้าหมายอย่างใจเย็น และเธอก็กำลังตกเป็นเป้าเพียงหนึ่งเดียวในรัศมีทำการ!

(เรือนศิรา, หน้า 566-567)

ปัญหาที่ปรากฏในเรื่องนอกจากผู้เขียนจะสร้างข้อสงสัยว่าใครเกี่ยวข้องกับการขกออกทรัพย์สินบนเรือนศิราแล้ว ผู้เขียนยังสร้างข้อสงสัยเพิ่มขึ้นว่ามีใครบางคนกำลังมุ่งร้ายหมายชีวิตพิมลพัทธ์ซึ่งเป็นเจ้าของเรือนศิราอยู่เพื่อให้เรื่องราวมีความซับซ้อนน่าติดตามมากขึ้น

ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน เมื่อผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยจากการตายอย่างมีเงื่อนงำของฉายแล้ว ผู้เขียนก็สร้างข้อสงสัยอื่น ๆ เพื่อสร้างความสนใจใคร่รู้ต่อมา เช่นการที่ปารีณาพบรูปที่ฉายถ่ายกับใครบางคนที่มีหน้าตาคล้ายกับเธอในวันที่ฉายบันทึกไว้ในแผนงานว่าเป็นวันที่เขาต้องเข้าประชุมที่อังกฤษ

ดวงตาของพ่อมองสบตาของเธอ...ดวงตาที่อ่อนโยนยิ้มอย่างใจดี เปี่ยมไปด้วยความรักความภูมิใจไม่ต่างจากวันที่เธอก้าวเข้าไปหาในเสื้อคลุมหาบัตินิตเมื่อตอนเช้าตรู่ของวันนั้น...

หากคนที่ยื่นเคียงข้างฉาย โอบแขนกระชับรอบเอวของเขาไม่ใช่เธอ!

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 280)

ใครคนนั้นเป็นพยานสำคัญที่จะตอบได้ว่าฉายมีเหตุจูงใจอะไรที่จะต้องคิดฆ่าตัวตาย แต่เมื่อปรีณาดิติดตามไปจนได้พบเธอก็ได้รู้ว่าคนผู้นั้นคือวิกตอเรียบุตรสาวอีกคนหนึ่งของเธอ

ในเรื่อง ในบ่วงมนตรา เมื่อผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยจากกลางสังหรณ์ของจารวีร์แล้ว ผู้เขียนก็สร้างข้อสงสัยอื่น ๆ ตามมา เช่น การที่จารวีร์พบวิญญาณของหน่อเมืองที่ต้องการบอกอะไรบางอย่างกับเธอ

...ถึงจริงถึงภาพมาฮา...ร่างของชายผู้นั้นยิ่งเด่นชัดขึ้นในม่านตาของจารวีร์ ความสงสัยสนใจของเธอคงเป็นประกายการเปิดม่านออกแล้วเขยิบหน้ามอง มันสอดคล้องประสานกับความเร่าร้อนทูลน ความต้องการจะติดต่อสัมผัสถึงเธอของอีกฝ่ายราวกับเครื่องรับวิทยุที่หมุนมาเจอคลื่นของสถานีส่งแรงสูง

“กลับไปเสีย จารวีร์...กลับไป!...”

สัมผัสถึงความไม่ปกติของสิ่งที่ได้รับรู้รับเห็นอยู่เต็มตาเต็มใจในขณะนี้...ความตกใจนำความเย็นยะเยือกไหลจากกลางกระหม่อมลงมายังต้นคอ ท่วมแนวสันหลังแล้ว ลุกกลมไปทั่วร่างพาอาจารย์วีร์นั่งตัวแข็งอยู่บนเบาะ

“จาไม่กลับ! จาจะอยู่...ดูแลลูกดอน” ริมฝีปากของเธอมิได้ขยับ หากเสียงใสก็ประกาศก้อง มันคง

“ไป!...กลับไปนะ เด็กโง่” ถ้อยคำนั้นคุกคาม ทว่ากระแสเสียงก็อ่อนล้า สิ้นหวังจนเกือบอ่อนวอนทีเดียว

ร่างนั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาจนดวงหน้าอยู่ห่างจากหน้าต่างรถไม่ถึงศอก... ถ้าเป็นการวิ่งขนานตามกัน...คนวิ่งต้องรักษาจังหวะให้เรียบเรื่อย รักษาความเร็วให้สัมพันธ์กันอย่างสอดคล้อง

หากจารวีร์ก็รู้ดี...นี่คือการ ‘ลอย’ ต่างหาก! ร่างนั้นลอยคู่กับการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าของยานพาหนะที่เธอนั่งอยู่นี้!

(ในบ่วงมนตรา, หน้า 99-101)

การพบกับวิญญาณของหน่อเมืองทำให้จารวีร์เกิดความสงสัยว่าเหตุใดหน่อเมืองจึงต้องการให้เธอเดินทางกลับบ้าน และหน่อเมืองพยายามสื่อสารอะไรกับเธอ ผู้เขียนสร้างข้อสงสัยอื่น ๆ อีกด้วยการให้จารวีร์พบกับอุโมงค์ประหลาดสีดำบริเวณผาน้ำ

เพียงแวบเดียวที่เธอเงยหน้าขึ้นมอง และเพียงวินาทีเดียวที่ตัวห้องเลื่อนเล็ก ๆ หยุดชะงักก่อนเลื่อนปรูดกลับขึ้นมาตำแหน่งเดิม นั้น เป็นช่วงเวลาเพียงสั้น ๆ ที่ทำให้ จารวีรีไม่สามารถสังเกตอะไร ได้มากไปกว่า...ช่องว่างมีมิติระหว่างผาหิน

...เป็นช่องแคบ ๆ กว้างเพียงประมาณฟุต หรือน้อยกว่านั้นนิดหน่อย หากสูงกว่าช่วง ตัวคน ก่อนสอดเข้าหากันจนกลายเป็นเพียงรอยแยกไปจรดพื้นเกือบถึงแนวระเบียงที่ แขนวลอย

จู่ ๆ เด็กสาวก็คิดสงสัย...มีอะไรแอบแฝงอยู่ภายในความมืดนั้นหรือเปล่านะ...

(ในบ่วงมนตรา, หน้า 127)

ข้อสงสัยที่ผู้เขียนสร้างขึ้นเหล่านี้ทำให้การดำเนินเรื่องราวน่าติดตาม โดยมีข้อสังเกตว่า ข้อสงสัยใหม่ที่เกิดขึ้นนั้นมักเกิดขึ้นในขณะที่ข้อสงสัยเดิมยังไม่ได้รับการคลี่คลายอันเป็นการทำให้ เรื่องราวมีความซับซ้อนมากขึ้น ผู้อ่านจะได้รู้ความจริงทั้งหมดก็ต่อเมื่อมีการเปิดเผยความจริงใน จุดสูงสุดของเรื่อง

2.2.2.3 การสร้างความไขว้เขว

เมื่อผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยและสร้างข้อสงสัยอย่างต่อเนื่องแล้วผู้เขียนก็ ทำให้เรื่องราวมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นด้วยการสร้างความไขว้เขวว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นั้น คือตัวละครใดกันแน่ โดยอาจใช้การสร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมที่น่าสงสัยหรือน่าจะเป็นผู้ต้องหา เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความไขว้เขว กลวิธีนี้ปรากฏในนวนิยายเรื่อง เรือนศิรา และ ใต้เงาตะวัน

ในเรื่อง เรือนศิรา ผู้เขียนสร้างให้ผู้อ่านเกิดความไขว้เขวเกี่ยวกับตัวละครที่เป็นผู้ต้อง สงสัยว่าอยู่เบื้องหลังการมุ่งร้ายพิมลพัทธ์ ผู้เขียนสร้างให้ทิวาเป็นตัวละครที่น่าสงสัยมากที่สุด เพราะทิวามีปากเสียงกับพิมลพัทธ์บ่อยครั้งเนื่องจากทิวาไม่พอใจที่อรินเกรงใจและใส่ใจพิมลพัทธ์ มากกว่าเธอและพิมลพัทธ์ก็มักแสดงท่าทีดูถูกเธอและตอบโต้เธอด้วยถ้อยคำที่รุนแรงเสมอ ทิวาจึง เกลียดชังพิมลพัทธ์อย่างมากและมีความรู้สึกที่อยากให้พิมลพัทธ์ตาย ทิวาจึงเป็นตัวละครที่น่า สงสัยมากที่สุดที่ผู้เขียนสร้างขึ้นในเรื่อง

...ทิวาอยากให้ 'มัน' ตาย อยากสาปให้ผู้หญิงคนที่ชื่อพิมลพัทธ์หายสาบสูญไป จากโลกนี้ !...

(เรือนศิรา, หน้า 339)

...ความเหนือกว่าของหญิงสาวคนนี้เป็นสิ่งที่ทิวาไม่อาจรับได้ เช่นเดียวกับถ้อยคำ
ที่เอ่ยอ้างถึง 'คุณอริน'... คุยกัน ? คุยกันในยามดึกเมื่อคืนวาน ?...
...ทิวารู้สึกถึงความกั๊กแค้นชิงชังและปรารถนาจะบดขยี้ให้แหลกยับไปกับมือ...

(เรือนศิรา, หน้า 408)

หญิงสาวได้แต่ข้อมนึ่งด้วยดวงตาซึ่งประจวบแน่นไปด้วยเปลวเพลิงอันลุกโพลง...
ถ้ามีฉันต้อง ไม่มีเธอ...ฉันอยู่ เธอต้องตาย !
...เรามาแลกชีวิตกันนะพิมลพัทธ์ !...

(เรือนศิรา, หน้า 506)

แต่ในที่สุดผู้เขียนก็กลับคลี่คลายเมื่อความจริงเปิดเผยว่าทิวาเป็นเพียงตัวละครที่ผู้เขียน
สร้างขึ้นเพื่อทำให้ผู้อ่านเกิดความไขว้เขวเท่านั้น เพราะตัวละครที่เป็นอาชญากรหรือผู้ร้ายที่แท้จริง
กลับเป็นตัวละครที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง

ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน ปราบกฏลักษณะเดียวกันคือผู้เขียนทำให้ผู้อ่านเกิดความไขว้เขวจากการ
สร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมน่าสงสัยและน่าจะเป็นผู้ร้าย โดยปรากฏเมื่อภายหลังการตายอย่างมี
เงื่อนไขของฉาย ปารีณาเชื่อมั่นว่าพ่อของเธอมิได้ฆ่าตัวตายเพื่อหนีความผิดฐานลักขโมยทรัพย์เช่น
การสรุปคดี เธอมั่นใจว่าพ่อของเธอถูกฆาตกรรม และตัวละครที่เป็นผู้ต้องสงสัยมากที่สุดคือศิษฐ์
เนื่องจากศิษฐ์ถูกฉายจับได้ว่าทุจริตและให้ออกจากบริษัทก่อนที่ฉายจะเสียชีวิตเพียงไม่ถึง 12
ชั่วโมง

...ใครคนหนึ่งที่มีส่วนได้เสียอาจเป็นผู้ลงมือทำให้ท่านต้องจากเธอไปชั่ววันรันครี
และหญิงสาวไม่อยากพูดออกมาดัง ๆ แม้จะมั่นใจนักกว่าคนที่เธอสงสัยอย่างยิ่งก็
อยู่อาศัยไม่ไกลจากที่นี้นัก
...ศิษฐ์...คนที่พ่อเอาเขาออกจากงานก่อนที่ท่านจะหมดลมหายใจไม่ถึงสิบสอง
ชั่วโมง !...

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 117)

ต่อมาผู้เขียนก็คลี่คลายความจริงว่าศิษฐ์ไม่เกี่ยวข้องกับการตายของฉาย เพราะเมื่อปารีณา
สืบหาความจริงจากการติดตามไปที่บ้านของศิษฐ์ เธอจึงได้รับรู้จากภรรยาของศิษฐ์ว่าเขาประสบ
อุบัติเหตุและถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลในสภาพที่ไร้ความรู้สึกในช่วงเวลาเดียวกับที่พ่อของเธอ
เสียชีวิตจึงเป็นไปได้ที่ศิษฐ์จะสามารถฆ่าพ่อของเธอได้ และเมื่อเรื่องดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของ

เรื่องและความจริงถูกเปิดเผย ผู้เขียนก็แสดงให้เห็นว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังการตายอย่างมีเงื่อนงำของ ฉายนั้นกลับเป็นตัวละครที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง

การสร้างความไขว้เขวเป็นกลวิธีหนึ่งที่ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัยและทำให้เรื่องราวมีความซับซ้อนมากขึ้น โดยการสร้างเหตุผลหรือหลักฐานด้านพฤติกรรมที่สอดคล้องจนนำไปสู่การบ่งชี้ได้ว่าตัวละครเหล่านี้อยู่ในข่ายที่จำเป็นต้องสงสัยเพราะมีเหตุผลหรือเหตุบังชี้เพียงพอที่จะกระทำการดังกล่าว การสร้างความไขว้เขวด้วยการสร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมที่น่าสงสัยนี้ ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายหรืออาชญากรที่แท้จริงซึ่งจะเปิดเผยตัวในจุดสูงสุดของเรื่องนั้นอาจเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยหรืออาจมิใช่ผู้ที่อยู่ในข่ายผู้ต้องสงสัยก็ได้ หากผู้เขียนเปิดเผยความจริงด้วยวิพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน

2.2.2.4 การทิ้งหลักฐานให้คาดเดา

การทิ้งหลักฐานให้คาดเดาเป็นกลวิธีหนึ่งที่ผู้เขียนใช้ในการสร้างความสนใจใคร่รู้แก่ผู้อ่านด้วยการทิ้งข้อมูลหรือหลักฐานบางอย่างให้ผู้อ่านคาดเดาความจริงหรือคาดเดาว่าตัวละครตัวใดอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ที่น่าสงสัย นอกจากนี้การทิ้งหลักฐานให้คาดเดายังอาจนำไปสู่การคลี่คลายเรื่องด้วย

ในเรื่อง เรือนศิรา ปราบฏการทิ้งหลักฐานให้คาดเดาภายหลังที่ผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยที่พินลพัทธ์ถูกตามล่าจากใครคนหนึ่ง เมื่อพินลพัทธ์กลับมาที่บ้าน เธอก็ได้พบว่ามิดูมมือคู่หนึ่งตกอยู่ข้างรถของอรินและทิวาซึ่งเป็นดงมือคู่เดียวกับที่เธอเห็นคนร้ายใส่ในขณะที่กำลังเล็งปืนมายังเธอ ทำให้พินลพัทธ์เกิดความหวาดระแวงในตัวอรินและทิวา

...จากปลายดา อะไรบางอย่างตกอยู่บนพื้นคอนกรีตระหว่างรถของอรินและทิวา
อีกครั้งหนึ่งที่กระแสน้ำอันแรงกล้าเข้าสู่โอบมจนหัวอกหัวใจของเธอเดิน
กระหน้า ความหนาวสะท้านจนจับขั้วหัวใจบังเกิดขึ้น เมื่อหญิงสาวเพ่งตามอง

...ดงมือใหม่พรมดกอย่างบางสีน้ำตาล!...

ใช่ดงมือคู่นั้นหรือเปล่าละ ? ดงมือคู่นั้นห่อหุ้มมือซึ่งกุมกระชับอาวุธร้ายสีด้า ?

และนี่มันตกมาจากรถคันไหน ?

(เรือนศิรา, หน้า 571)

ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน ปราบฎการทิ้งหลักฐานให้คาดเดาซึ่งนำไปสู่การพบตัวคนร้าย 2 เหตุการณ์ เหตุการณ์แรกคือการที่กรมพบแผ่นดิสก์ที่หล่นลงมาจากเสื้อโค้ตบางของฉาย และผู้เขียนก็ทิ้งให้ผู้อ่านคาดเดาจากการที่กรมได้พบกับบางสิ่งบางอย่างที่ไม่คาดคิด

แม้ว่าการสะบัดเพื่อพับของเขานั้นจะไม่แรงนัก หากอะไรบางอย่างก็กระเด็น ออกมาราวกับมีใครจับมันโยนใส่...ดิสเก็ตแผ่นเล็กตกอยู่บนพื้นพรมที่ปลายเท้าของกรม นี้เอง มันคงหล่นออกมาจากกระเป๋าใบใดใบหนึ่งในเสื้อโค้ตบางตัวนั้น

วินาทีถัดมานั้นเองที่สายตาของเขาปะทะเข้ากับคำที่ไม่คาดคิด ลายมือตัวโต ๆ หนักแน่นเป็นระเบียบของฉายที่เขาคุ้นเคยดีเขียนคำว่า ‘ทจริด’ เอาไว้พร้อมๆกับเครื่องหมาย คำถามขนาดใหญ่ แล้วก็ตามด้วยชื่อที่ทำให้เขาต้องชวาทก่อนยื่นเยือกไปทั้งตัว

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 668-669)

หลักฐานที่สร้างความสนใจใคร่รู้จนนำไปสู่การคลี่คลายเรื่องอีกอย่างหนึ่งคือลายเซ็นซึ่ง เกரியพบว่ากรมลงชื่อเพื่อใช้คอมพิวเตอร์ที่ตึกเควีส์ เซนเตอร์ ทั้งที่เขามิได้อยู่ที่นั่นในเวลานั้น กรมจึงสงสัยว่าคนที่ลงชื่อนั้นมิได้ลงชื่อเขาแต่เป็นชื่อของคนที่มีตัวอักษรของชื่อในภาษาอังกฤษที่ แตกต่างจากเขาเพียงตัวเดียว

...การพูดคุยทางโทรศัพท์ของเกரியที่ระบุว่าเห็นลายเซ็นขอใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ของเขาในสมุดที่ตึกเควีส์ เซนเตอร์

...ยามนั้น เขาคิดเพียงว่าเกரியคงเข้าใจผิดอะไรสักอย่าง มิได้คิดเลยว่าเกரியอาจ เห็นจริง ๆ เพียงแต่เป็นลายเซ็นของคนที่หากเขียนชื่อเป็นภาษาอังกฤษแล้วจะมีตัวอักษร ต่างจากชื่อของเขาเพียงตัวเดียว

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 672-673)

ในเรื่อง ในบ่วงมนตรา ปราบฎการทิ้งหลักฐานให้คาดเดาเพื่อนำไปสู่การคลี่คลายเรื่อง โดยคืนหนึ่งภนต์ไม่พบวิชชวิญญ์อยู่ในห้องนอนแต่กลับพบแถบผ้าผูกเอวเสื้อนอนของวิชชวิญญ์ ตกอยู่บริเวณลิฟท์กระเช้าที่จะลงไปยังอุโมงค์บริเวณผาน้ำ ทำให้เขารู้ว่าวิชชวิญญ์กำลังตกอยู่ใน อันตราย เขาจึงติดตามไปที่นั่นเพื่อช่วยเหลือวิชชวิญญ์

ยังไม่ทันที่ภนต์จะคิดตั้งคำถามว่า มันเลื่อนขึ้นมาจอดเทียบอยู่ที่ตำแหน่งนี้ได้ อย่างไร มันดูใหม่ขึ้นด้วยวิธีไหน...สิ่งที่ตกอยู่บนพื้นระหว่างเก้าอี้เล็ก ๆ สองตัวที่ตั้งหัน หน้าเข้าหากันในตัวลิฟท์ก็ดึงดูดความสนใจของเขาได้มากกว่า

...แถบผ้าแพรผูกเอวเลื่อนอนของวิชชวิญญู!...

(ในบ่วงมนตรา, หน้า 361)

จะพบว่าการทิ้งหลักฐานในเรื่องนั้นอาจเป็นการสร้างข้อสงสัยหรือความไขว้เขวให้เกิดขึ้น เช่นที่ปรากฏในเรื่อง เรือนศิรา หรืออาจเป็นการนำไปสู่การคลี่คลายเรื่องเช่นที่ปรากฏในเรื่อง ใต้เงาตะวัน และใน บ่วงมนตรา อันเป็นการทำให้เรื่องราวมีความสนุกสนานตื่นเต้นและสร้างความสนใจใคร่รู้ให้กับผู้อ่านได้มากขึ้น

2.2.2.5 การใช้อำนาจพิเศษหรือสิ่งเหนือธรรมชาติ

กลวิธีหนึ่งที่ผู้เขียนใช้เพื่อให้เรื่องราวมีความน่าสนใจมากขึ้นในโครงเรื่องที่เน้นเหตุการณ์ที่ซับซ้อนได้แก่การใช้อำนาจพิเศษหรือสิ่งเหนือธรรมชาติเข้ามาเป็นส่วนประกอบในการดำเนินเรื่อง โดยอำนาจพิเศษหรือสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาตินั้นมีอิทธิพลสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดและพฤติกรรมของตัวละครด้วย

ในนวนิยายเรื่อง เรือนศิรา ปรากฏสิ่งเหนือธรรมชาติเมื่อพิมลพัทธ์ได้ฝันเห็นอรพิมแม่ของเธอที่เสียชีวิตไปแล้ว อรพิมได้มาเข้าฝันเพื่อบอกให้พิมลพัทธ์ปล่อยวางจากความแค้นเคืองที่พิมลพัทธ์มีต่อศิขรินพ่อที่แท้จริงของเธอ คำพูดของอรพิมซึ่งเป็นบุคคลที่พิมลพัทธ์รักมีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดของพิมลพัทธ์จนทำให้พิมลพัทธ์สามารถปล่อยวางความแค้นและให้อภัยศิขรินได้

ครั้งนี้...ครั้งในฝัน...เธอนึกได้และหยุดตัวเองไว้ทัน ร่างเล็กอ้วนป้อมเนื้อแน่นเต่ง จึงเดินหลุน ๆ เข้าไปหา ชูกร่างลงกับอ้อมแขนบอบบาง กลิ่นของท่านหอมกรุ่น วงแขนเรียวเสลาดอบอุ่นและนุ่มนวลเสมอ...เช่นเดียวกับเสียงอ่อน โขนกังวานใส...

‘พิมลจำ...ทั้งแต่อดีต ทั้งพิมล อย่าขังตัวเอง ปิดกั้นตัวเองอยู่กับความหลังนักเลย ลูกกับแต่อดีตกำลังอยู่กับชีวิตปัจจุบันที่สมบูรณ์พร้อมนะ ก้าวข้ามทิวี่ซึ่งกำลังกลายเป็นขวากหนาม...กลบความเจ็บปวดแค้นเคืองเสียด้วยการให้อภัยเถอะนะลูกรัก แม่อยากเห็นทั้งพิมล ทั้งแต่อดีตเก็บเกี่ยวความสุขของชีวิตไว้เป็นเสบียง เพื่อต่อสู้กับปัญหาข้างหน้า...แม่และความหลัง...เก็บเอาไว้เป็นเพียงความทรงจำก็พอแล้ว...’ เสียงของท่านอ่อนหวาน เยือกเย็น แม้จะแผ่วเบาราวกับดั่งมาจากปลายฟ้าหากเธอก็ได้ยินทุกคำ

‘ให้อภัยนะพิมล มันเป็นเรื่องที่มีค่าและยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์จะให้แก่กันได้...ให้เสียก่อนที่ลูกจะไม่มีโอกาสได้ให้...’

(เรือนศิรา, หน้า 215)

นอกจากการโน้มน้าวของแม่ผ่านความฝันแล้ว พิมลพัทธ์ยังได้พบกับวิญญานของศิขริน ผ่านความฝันของเธอในเวลาเดียวกับที่ศิขรินประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกเสียชีวิต พิมลพัทธ์ได้เห็นศิขรินมาหาเธอด้วยท่าทีเศร้าสร้อยและสำนึกผิด ทำให้พิมลพัทธ์รู้สึกเห็นใจศิขริน และต่อมาเมื่อเธอได้รับข่าวว่าศิขรินเสียชีวิต เธอจึงปล่อยวางจากความแค้นเคืองในอดีตด้วยการให้อภัยศิขริน

ม่านหมอกหนาที่ปิดบังทุกสิ่ง รวมทั้งแสงยามบ่ายของวัน...ต้นไม้ยืนต้นอยู่นอกหน้าต่าง ฤดูนี้มีแต่ก้านและกิ่งคดโค้งคูดำเด่นเป็นเส้นสายอยู่ในละอิมหมอก

พิมลพัทธ์ก้มตัวลงความรอน้ำที่ใต้เตียง เมื่อพบกับสวม และก้มหน้าผูกเชือกอยู่ อิดใจหนึ่ง ก่อนเงยขึ้นพบว่าใครบางคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ในวรมิมน้ำต่าง

เมื่อเห็นกางเกงสีเทา เธอจึงร้องทักทันที

“แต่คือหรือคะ”

ประโยคถัดมาของเธอถูกกลืนหายไปในลำคอ เมื่อพบว่าคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นไปรับบางกว่าแต่คือของเธอมากนัก และแสงสลัวก็สาดจับเข้าที่ดวงหน้าที่เธอคุ้นตาพอดี...ดวงหน้าที่ประกอบด้วยผิวขาวเหลือง แนวคิ้วเข้มเรียว ริมฝีปากอ้ม และสันจมูกสวย...

...นี่เขามาตามหาเธอหรือ เขาอยากพบเธอหรือ...เพราะ และเพื่ออะไรกัน?...

คำตอบของคำถามในใจเธอผ่านมาในดวงตาของเขา...ดวงตาที่ละอายน้ำและไร้สุข ดวงตาที่เต็มไปด้วยความหลังและความทรงจำ ดวงตาที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักความคิดถึง..

...ดวงตาที่มีหยาดน้ำใสคลอคลอ...เขาโศกเศร้าขมขื่นเพราะไม่สามารถลืมความคิดที่ตนเองเคยทำไว้ได้ และเวลาแห่งการแก้ไขชดเชยก็สิ้นสุดลงเสียแล้ว

บัดนี้เขากำลังขอโอกาสเพียงเพื่อพบหน้าเธอสักครั้ง !

ขณะที่พิมลพัทธ์กำลังคิดตัดสินใจ จู่ๆ ภาพนั้นก็เลือนหายกลายเป็นเพดานสีขาวเหนือเตียงนอน...

(เรือนสิรา, หน้า 216-217)

ในนวนิยายเรื่อง ใต้เงาตะวัน ปรางค์กู่สังเกตเห็นธรรมชาติเมื่อปารีณาฝันเห็นวิญญานของฉาย พ่อของเธอที่มาปรากฏเพื่อขอโทษกับการกระทำบางอย่าง การปรากฏตัวพร้อมกับการกล่าวขอโทษของฉายผู้เป็นพ่อยิ่งสร้างความสงสัยให้แก่ปารีณา เนื่องจากเธอมั่นใจว่าพ่อของเธอมิได้ยกยอกทรัพย์สินของบริษัทไป ผู้เขียนสร้างข้อสงสัยด้วยการซ่อนปริศนาไว้โดยไม่เปิดเผยว่าแท้จริงแล้วการปรากฏของฉายเพื่อขอโทษปารีณานั้นเป็นการขอโทษในความคิดที่ฉายมีครอบครัวใหม่โดยที่ไม่เคยบอกแก่ปารีณาและแม่

ท่ามกลางแสงขาว ริมหรีเยือกเย็น ใครคนหนึ่งก้าวออกมาจากเงามืดที่มุมห้อง...
วิธีการเคลื่อนไหวนุ่มนวลนั้นคุ้นยิ่งกว่าคุ้น...หญิงสาวพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง สลักผ้าห่ม
 ออกจากตัวพร้อม ๆ กับที่ร่างผอมสูงก็ทรุดลงที่เก้าอี้เดี่ยวริมประตูระเบียง

เหมือนแสงดาวจะสว่างเรื่องขึ้นในความมืด...แสงนั้นส่องให้เห็นทุกรายละเอียด
 ของดวงหน้าแม้กระทั่งประกายระยับรอบอุ้ง อ่อนโยน เยือกเย็น และเข้าอกเข้าใจใน
 ดวงตาสีน้ำตาลภายใต้กระจกแว่นวาวใสคู่หนึ่ง

“พ่อ พ่อจ๋า” เธอเรียกเหมือนสำลัก

...ไม่มีความรู้สึกใด ๆ นอกจากความทุกข์อันเปี่ยมล้น ปารีณาพาเข้าหา ลูกเข่าลง
 บนพื้นพรมก่อนชนหน้าลงกับดัก

“พวกเขาว่าพ่อ...ใคร ๆ ก็ว่าพ่อ...” ยังมีความเชื่อมั่นในตัวผู้เป็นบิดามากเท่าไร
 ความปวดร้าวก็ยิ่งหนักหนามากขึ้นเท่านั้น...

ครูใหญ่ปารีณาจึงได้ยินเสียง...แผ่วเบาเสียงกระซิบหากก็ราวกับจะดังสะท้อน
 ก้องอยู่ในสมองของเธอเอง

“ขกโทษให้พ่อนะ...รีน่า”

หญิงสาวสะดุ้งวับ ก่อนเงยหน้าขึ้นเมื่ออุทาน

“พ่อไม่ได้ทำผิด พ่อไม่ได้ทำอะไรนะจ๊ะ”

“พ่อรักลูกนะหนูรี...แต่พ่อก็ไม่อาจทำผิดต่อลูก...พ่อขอโทษ...”

หญิงสาวลุกพรูดขึ้นเพื่อยื่นเผชิญหน้า ก่อนประกาศความมั่นใจของตนเอง

“พ่อไม่เคยทำเรื่องผิด !...หนูไม่เชื่อ !”

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 169-170)

ในนวนิยายเรื่อง ในบ่วงมนตรา ปรากฏอำนาจพิเศษผ่านตัวละครคือจารวีร์ จารวีร์มีญาณ
 พิเศษที่สามารถล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ การล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของจารวีร์มีผลต่อเรื่อง
 เนื่องจากเป็นข้อสงสัยแรกที่ปรากฏและเป็นเหตุให้จารวีร์ต้องติดตามคอนไปทำงานที่ผาน้ำ ทำให้
 เกิดเรื่องราวที่น่าสงสัยต่าง ๆ ขึ้น นอกจากอำนาจพิเศษของจารวีร์แล้วแล้วยังปรากฏสิ่งเหนือ
 ธรรมชาติคือวิญญาณของหน่อเมือง โดยจารวีร์พบกับวิญญาณของหน่อเมืองโดยตรง วิญญาณของ
 หน่อเมืองเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติซึ่งมีอิทธิพลสำคัญของเรื่อง เพราะหน่อเมืองเป็นผู้ที่สื่อสารกับ
 จารวีร์เพื่อให้จารวีร์ช่วยเหลือวิษขวิญญ์และนภนต์อันจะเป็นการช่วยเหลือให้วิญญาณของหน่อ
 เมืองเป็นอิสระด้วย หน่อเมืองจึงมีส่วนสำคัญต่อเรื่องเพราะเป็นผู้ที่มากกระตุ้นให้จารวีร์ช่วยเหลือ
 วิษขวิญญ์และนภนต์ได้ทันเวลา และวิญญาณของหน่อเมืองยังช่วยเหลือจารวีร์ให้สามารถปกป้อง
 นภนต์จากการทำร้ายของวาริได้ด้วย การเข้าสิงร่างของจารวีร์แล้วปิดปิ่นจากมือของวาริทำให้นภนต์
 ปลอดภัยจากการถูกวาริทำร้ายในที่สุด

ก่อนมือของจาร์วีร์จะแตะที่สวิตช์นั่นเอง ดวงตาของเธอก็เลปราคาไปยังกระจกเงา
สูงครึ่งตัวที่ติดอยู่อีกด้านหนึ่งของฝาผนังโดยไม่ได้ตั้งใจ

จากภาพสะท้อนภายในนั้น...ใครคนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหลังเธอหรือมิเช่นนั้นก็ยืนอยู่
เบื้องหลัง 'เงา' ของเธอในกระจก...

โครงหน้าและดวงตาของเด็กสาวยิ่งคุ้นเคยมากขึ้นทุกวัน มีแต่ความกระวนกระวาย
ร้อนใจ ริมฝีปากบางสีซีดกุ่มนั้นขยับเป็นคำพูดแผ่ว

"ช่วยเขา ช่วยเรา ช่วยด้วย...วันนี้...คืนนี้...เดี๋ยวนี้..."

(ในบ่วงมนตรา, หน้า 350)

จะพบว่าปรากฏสิ่งเหนือธรรมชาติในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง โดยเป็นการปรากฏของตัวละคร
ที่เสียชีวิตไปแล้วมาเข้าฝันตัวละครสำคัญหรือมาปรากฏให้ตัวละครสำคัญเห็น โดยตรงเพื่อบอก
กล่าวบางสิ่งบางอย่าง โดยอาจปรากฏเพื่อช่วยตัวละครในการคลี่คลายปัญหาในเรื่องดังเช่นที่
ปรากฏในเรื่อง ในบ่วงมนตรา หรืออาจปรากฏเพื่อช่วยคลี่คลายความขัดแย้งของตัวละครเช่นที่
ปรากฏในเรื่อง เรือนศิรา หรือปรากฏเพื่อสร้างข้อสงสัยให้เรื่องราวมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นเช่นที่
ปรากฏในเรื่อง ใต้เงาตะวัน ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการใช้สิ่งเหนือธรรมชาติของผู้เขียนนั้นมีส่วน
สำคัญที่ส่งผลต่อเรื่องไม่น้อย เพราะนอกจากจะทำให้เรื่องมีความตื่นเต้นน่าสนใจจากความลึกลับ
แล้ว ยังมีส่วนช่วยให้ตัวละครสามารถคลี่คลายเรื่องหรือความขัดแย้ง รวมถึงเป็นกลวิธีหนึ่งในการ
สร้างความสนใจใคร่รู้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังปรากฏตัวละครที่มีอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติ
โดยปรากฏในเรื่อง ในบ่วงมนตรา ผ่านตัวละครคือจาร์วีร์ที่มีญาณบอกเหตุล่วงหน้า อำนาจพิเศษ
ของจาร์วีร์เป็นสิ่งที่สร้างข้อสงสัยเริ่มต้นให้แก่เรื่องและนำไปสู่ข้อสงสัยอื่น ๆ ในนวนิยายต่อไป

2.2.3 การคลี่คลายเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย

เมื่อผู้เขียนเริ่มเรื่องด้วยการสร้างเหตุการณ์ที่น่าสงสัยและดำเนินเรื่องด้วยการสร้างข้อสงสัย
ใหม่ ๆ โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ แล้วก็จะปรากฏข้อสงสัยหลายประการที่เชื่อมโยงจนเข้าสู่เหตุการณ์
สำคัญของเรื่องอันเป็นจุดสูงสุด ผู้เขียนจะคลี่คลายข้อสงสัยในจุดสูงสุดของเรื่องด้วยการเปิดเผย
ความจริงให้ปรากฏ โดยผู้ที่เป็นอาชญากรหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ที่น่าสงสัยต่าง ๆ
จะเปิดเผยตัวเอง ทำให้ข้อสงสัยทั้งหมดได้รับการคลี่คลาย

จะพบว่าในนวนิยายทั้ง 3 เรื่องผู้เขียนคลี่คลายเรื่องด้วย 'การเปิดเผยความจริงแบบพลิก
ความคาดหมาย' โดยปรากฏว่าผู้ที่เป็นอาชญากรหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ที่น่าสงสัยในเรื่องนั้น
เป็นตัวละครที่ผู้อ่านคาดไม่ถึงทั้งสิ้น เพราะผู้เขียนสร้างให้ตัวละครกลุ่มนี้เป็นตัวละครที่มี

ภาพลักษณ์ดี มีความคิดและพฤติกรรมซึ่งไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่น่าสงสัยในเรื่อง แต่ท้ายที่สุดเมื่อเปิดเผยความจริงตัวละครที่มีภาพลักษณ์ดังกล่าวกลับเป็นตัวละครที่เป็นอาชญากร

ในเรื่อง เรือนศิรา เมื่อเรื่องราวดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของเรื่อง โดยพิมลพัทธ์ได้รับรู้จากคดี ซึ่งเป็นแม่เลี้ยงว่าอรินมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสับเปลี่ยนทรัพย์สินบนเรือนศิรา พิมลพัทธ์จึงติดตามไปที่เรือนศิราเพื่อจับอรินพร้อมกับหลักฐาน โดยพิมลพัทธ์บอกจุดประสงค์ของเธอทั้งหมดกับสานิต ผู้เป็นอาที่เธอสนิทสนมและไว้วางใจ แต่เมื่อเธอเดินทางไปที่เรือนศิราพร้อมกับจารวีร์เธอกลับได้รับความจริงว่าสานิตซึ่งเป็นผู้ที่เธอรักและไว้วางใจมากที่สุดเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ร้ายทั้งหมด ทั้งการตายของศิขรินและเงินจารี อุบัติเหตุที่น่าสงสัยซึ่งพิมลพัทธ์ประสบ การขับรถติดตามเพื่อฆ่าเธอ และการสับเปลี่ยนทรัพย์สินบนเรือนศิรา เมื่อความจริงถูกเปิดเผยว่าผู้ที่เป็นอาชญากรมิใช่บุคคลที่พิมลพัทธ์สงสัย แต่กลับเป็นผู้ที่เธอให้ความใกล้ชิดและไว้วางใจมากที่สุดก็ทำให้พิมลพัทธ์รู้สึกตกใจและผิดหวัง เพราะตัวตนที่แท้จริงของสานิตนั้นแตกต่างจากสานิตที่เธอเคยรู้จัก

“จารวีร์จะปลอดภัย...ถ้าเธอทำตัวดี ๆ”

เสียงสั่งคำเบา เย็นชา และวิธีการบีบแขนของเธออย่างหนักหน่วงรุนแรงก่อน
คลายออกให้เป็นอิสระนั้นมิใช่วิธีการของมิตร...หากเสียงที่พูดคือเสียงที่เธอคุ้นเคย...ทั้ง
คุ้นเคยและไว้วางใจ...

...เธอพลาดอีกแล้ว...พิมลพัทธ์ได้แต่รำร้องอยู่ในใจ...ขออย่าให้เป็นอย่างที่คิดเลย
นะ...หญิงสาวหวาดวิตกหวั่นกลัวจนขนลุกเกรียว ถลาไปก้าวหนึ่งก่อนหมุนตัวกลับมา
เผชิญหน้า

“อาสานิต !...”

ชายร่างสันทนต์ผู้ยืนอยู่ตรงหน้าดูไม่เหมือนคนเดิมที่เธอเคยรู้จัก ไม่มีดวงหน้าสงบ
ละมุนแจ่มใส ไม่มีรอยยิ้มอย่างใจดี...มีแต่ใบหน้าเย็นชาขณะทั้งบนริมฝีปากและในดวงตา
ประดับด้วยรอยยิ้มบิดเบี้ยวเกือบคลุมคลั่ง...ราวกับกองไฟที่ผุดพลุ่งรุนแรงอยู่บนหน้าาก
น้ำแข็ง !

(เรือนศิรา, หน้า 694-695)

ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน เรื่องราวดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของเรื่อง เมื่อกรณ์พบหลักฐานที่ทำให้ กานต์ต้องขอมงานต่อหลักฐานและยอมเปิดเผยความจริงว่าเขาเป็นผู้วางยาฆ่าฉายเพื่อปกปิดมิให้ ฉายบอกความจริงกับเกียรติผู้เป็นพ่อว่าเขาขยอกเงินของบริษัทไปใช้หนี้การพนัน ปารีณาเข้ามา ได้ยินความจริงทั้งหมดโดยบังเอิญซึ่งเป็นความจริงที่เธอคาดไม่ถึงเพราะเธอไม่เคยสงสัยในตัว กานต์จากภาพลักษณ์และท่าทีของกานต์ที่สุภาพและอ่อนโยนเสมอมา

ทุกอย่างที่ได้ยินเปิดเผยชัดเจนจนไม่มีคำถามใด ๆ หลงเหลืออยู่ในใจของปารีณา อีก...จริงอย่างที่เธอมั่นใจ...พ่อของเธอถูกใส่ร้าย พ่อไม่เคยประพฤติชั่ว ไม่เคยคดโกงและ จี้ขลาด

จะอย่างไรก็ตาม ความจริงที่เกิดขึ้นก็คือชายได้ลาลับจากโลกนี้ไปเสียแล้ว...จาก ไปในเวลาและด้วยเรื่องราวที่ไม่สมควรสักนิด จากไปด้วยน้ำมือของคนคนหนึ่ง...คนที่เธอ ไม่อยากจะเชื่อเลย!

ที่ว่า โลกนี้มักมีสิ่งเกินฝันเกิดขึ้นอยู่เสมอ ๆ มีใช่หรือ ?

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 689)

ในเรื่อง ในบ่วงมนตรา เรื่องราวดำเนินเข้าสู่จุดสูงสุดของเรื่อง เมื่อภนต์คิดตามลงไป ช่วยเหลือวิชชวิญญ์ในอุโมงค์แห่งหนึ่ง แต่ภนต์กลับได้พบกับวาริพร้อมกับท่าทีที่ผิดปกติของเธอ วาริเปิดเผยความจริงว่าแท้ที่จริงแล้วเธอมิได้รักและห่วงใยวิชชวิญญ์เช่นที่เธอแสดงออก แต่เธอทำ เพื่อใช้วิชชวิญญ์เป็นเครื่องมือในการแก้แค้นภนต์ จากการที่เธอตามใจและเข้าข้างวิชชวิญญ์จน เสียนิสัยและชอบทะเลาะเบาะแว้งกับน้ำคือนภนต์ก็เพื่อให้ทุกคนเห็นความขัดแย้งระหว่างคนทั้งคู่ เพื่อที่วาริจะสามารถแก้แค้นภนต์จากนั้นก็ฆ่าวิชชวิญญ์แล้วโยนความผิดให้เป็นการต่อสู้ออกจากความ ขัดแย้งระหว่างคนทั้งสองไปและวาริก็จะเป็นผู้บริสุทธิ์ ความคิดและท่าทีของวาริที่เปิดเผยตัวตนที่ แท้จริงเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึง เพราะผู้เขียนแสดงออกตลอดมาว่าวาริรักและห่วงใยในตัววิชชวิญญ์ซึ่งเป็นหลานสาวมาก

เสียงหัวเราะแหบและแผ่วที่ดังแทรกขึ้นมา ทำให้คำพูดของเขาขาดหาย ยิ่ง ประโยคยกย่องที่ตามออกมาในลีลาแบบที่ไม่เคยได้ยิน ทั้งสั้นพลั่ว ทั้งลากยาวอย่างคนที่ ตกเป็นทาสอารมณ์โดยสิ้นเชิง ก็ยิ่งทำให้รู้สึกถึงความผิดปกติ

“แล้วน้ำภนต์ล่ะ...เป็นห่วงหลานเหมือนกันรี ที่ตามลงมานี้ ควรต้องลงมาดูว่าสั่ง สอน...ดูว่าสั่งสอนว่าชุกชนไม่เข้าเรื่อง ! อุดริ ! สร้างความวุ่นวาย !...ฉันสั่งให้ภนต์ทำ แบบนั้นตลอดมานี่นา สั่งให้ดูว่า สั่งให้เข้มงวดกวดขัน...ดูเอาเถอะ ! พอถึงวันนี้ก็ทำเป็น อ่อนข้อ ทำเป็นเป็นห่วง”

(ในบ่วงมนตรา, หน้า 398)

จะพบว่าผู้เขียนคลี่คลายเรื่องด้วยการเปิดเผยความจริงแบบ ‘คาดไม่ถึง’ ทั้งสั้น ตัวละครที่ เป็นผู้ต้องสงสัยซึ่งผู้เขียนสร้างให้ผู้อ่านเกิดความไขว้เขวนั้นก็กลับไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับ เหตุการณ์ที่น่าสงสัยในเรื่อง แต่ผู้เขียนกลับแสดงให้เห็นว่าตัวละครที่มีภาพลักษณ์ดีและมีความ

ใกล้ชิดกับตัวละครสำคัญที่สืบคิดกลับเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ร้าย อันสะท้อนถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการเสนอในนวนิยายทั้ง 3 เรื่องว่าผู้ที่มิภาพลักษณ์ภายนอกดีอาจมิได้มีจิตใจที่ดั่งงามเหมือนกับสิ่งที่ปรากฏภายนอก

มีข้อสังเกตว่าเมื่อตัวละครที่เป็นอาชญากรหรือผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ที่น่าสงสัยในเรื่องเปิดเผยตัว ผู้เขียนก็จะให้ตัวละครเปิดเผยถึงเหตุผลในการก่ออาชญากรรมหรือเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ วิธีการในการก่ออาชญากรรม รวมทั้งการเบี่ยงเบนความสนใจมิให้ผู้อื่นสงสัยตัวเอง เหตุผลและวิธีการเหล่านี้ผู้เขียนจะสร้างให้มีความสมเหตุสมผลเพื่อที่จะมีเหตุผลเพียงพอที่จะสามารถผลักดันให้ตัวละครกลุ่มนี้ก่ออาชญากรรมได้ โดยมีข้อสังเกตว่าเหตุผลดังกล่าวมักจะมาจากความคับแค้นใจอันเป็นแรงผลักดันให้ตัวละครทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่น ในเรื่อง เรือนศิรา ผู้เขียนก็เปิดเผยว่าสานิตวางแผนฆ่าศิรินกับเงินจาร์จากพื้นฐานความรู้สึกลับแค้นใจที่ถูกศิราแม่ของศิรินกดขี่และดูถูกมาตั้งแต่เด็กทำให้แค้นเคืองศิรินและเงินจาร์ที่ยาที่ศิรินได้ภรรยาที่ดีและมีความสามารถคือ ออพิมและเงินจาร์ทั้งยังได้ทรัพย์สินมูลค่ามหาศาลบนเรือนศิรา ความคับแค้นใจและความอิจฉาริษยาที่มีต่อศิรินเป็นแรงผลักดันให้สานิตก่ออาชญากรรมด้วยการฆ่าศิริน เงินจาร์ และวางแผนเพื่อนที่จะฆ่าพิมลพัทธ์กับอริน ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน กานต์เปิดเผยความจริงว่าสาเหตุที่เขาต้องฆ่าฉายก็เพราะความคับแค้นใจจากการที่ฉายต้องการบอกพ่อของเขาเรื่องที่เขาชักยอกเงินของบริษัทไปใช้หนี้การพนัน การยึดมั่นกับภาพลักษณ์ที่ดีมาตลอดทำให้กานต์ไม่สามารถยอมให้ฉายทำลายภาพลักษณ์ของตนได้จึงวางยาฆ่าฉายเพื่อปิดปาก ในเรื่อง ในบ่วงมนตรา วารีเปิดเผยความจริงว่าสาเหตุที่เธอวางแผนเพื่อฆ่านภนต์ก็เพราะเธอต้องการแก้แค้นแม่ของนภนต์ เพราะแม่ของนภนต์เคยเป็นชู้กับสามีของวารีนมีบุตรด้วยกันคือนภนต์ เป็นต้น ความคับแค้นใจดังกล่าวเมื่อพิจารณาจะพบว่ามาจากความขัดแย้งภายในครอบครัวทั้งสิ้น อันเป็นลักษณะเด่นด้านโครงเรื่องประการหนึ่งที่พบในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมเพราะแม้ผู้เขียนจะเสนอโครงเรื่องในลักษณะแนวสืบสวนที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์ แต่สาเหตุของพฤติกรรมตัวละครที่เป็นอาชญากรเมื่อพิจารณาจะพบว่ามาจากความคับแค้นใจจากปัญหาในครอบครัวทั้งสิ้น ปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวจึงเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้อาชญากรก่ออาชญากรรมในเรื่อง

การเปิดเผยความจริงในนวนิยายทั้ง 3 เรื่องของปิยะพร ศักดิ์เกษมนั้น ผู้เขียนเปิดเผยความจริงด้วยการพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน โดยตัวละครที่เป็นอาชญากรหรือผู้อยู่เบื้องหลังข้อสงสัยในเรื่องล้วนเป็นตัวละครที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง เพราะล้วนเป็นตัวละครที่มีภาพลักษณ์ที่ดีทั้งสิ้น แต่ผู้เขียนก็สร้าง 'ความเป็นไปได้' ด้วยการให้ตัวละครเหล่านั้นบอกถึงเหตุผลของการกระทำและวิธีการในการก่ออาชญากรรมที่มีน้ำหนักมากพอที่จะผลักดันให้ตัวละครก่ออาชญากรรมได้

เพื่อแสดงถึงความสมจริงมิใช่การหักมุมเพื่อพลิกความคาดหมายโดยไม่มีเหตุผลหรือพฤติกรรมที่สอดคล้องรองรับ

2.2.4 การจบเรื่องแบบเป็นธรรมชาติ

เมื่อความจริงถูกเปิดเผยว่าใครเป็นอาชญากรหรือเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ร้าย ผู้เขียนก็จะจบเรื่องด้วยการให้ตัวละครที่มุ่งร้ายต่อผู้อื่นได้รับผลร้ายจากการกระทำของตัวเอง

ในเรื่อง เรือนศิรา เมื่อความจริงเปิดเผยว่าसानิตเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ร้ายทั้งหมด ทั้งการฆ่าศิขรินและเจนจारी การวางแผนฆ่าพิมลพัทธ์ และการพยายามยักยอกทรัพย์สินบนเรือนศิรา ผู้เขียนก็ให้सानิตได้รับผลจากการทำชั่วของตัวเอง โดยในขณะที่सानิตกำลังจะใช้ปืนยิงพิมลพัทธ์ จารวีร์ก็มาช่วยพิมลพัทธ์ไว้ได้และทำปิ่นของसानิตหล่น พิมลพัทธ์จึงใช้ปืนที่หล่นยิงที่ขาของसानิต ในขณะนั้นเกิดไฟไหม้ที่เรือนศิรา อริน พิมลพัทธ์ และจารวีร์สามารถรอดพ้นจากอันตรายได้ แต่सानิตซึ่งได้รับบาดเจ็บที่ขาไม่สามารถหนีทันจึงถูกไฟคลอกบาดเจ็บสาหัส

สิ่งมีชีวิตที่นอนอยู่บนเตียงดูเหมือนไม่ใช่มนุษย์! เหมือนก้อนกล้า ๆ เผละขละ บวมพอง มีแต่ดวงตากลอกกลิ้งในกองเนื้อเท่านั้นที่ทำให้พอคาดเดารูปพรรณสัณฐานทั้งหมดได้

หญิงสาวหลับตาลง เวทนาและประหวั่นพรั่นพรึงไปพร้อม ๆ กัน

“ถ้าฉันไม่ยิงเขา...เขาก็คงเอาตัวรอดและหนีออกมาได้ ไม่ต้องบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นนี้”

“อย่าโทษตัวเองเลยครับพิมล” เสียงปลอบโยนนุ่ม ๆ เบา ๆ ดังขึ้นที่ข้างตัว

“ถ้าจะโทษ ก็โทษคานไม้เหนื่อประตูตรงนั้นดีกว่าที่หักตกลงมาทับเขาไว้ ทำให้หนีไปไหนไม่ได้ อะบอกว่เสากับคานตรงนั้นปลวกกินไปมากแล้ว พอโดนไฟไหม้เข้าก็เลยหักพังลงมาง่าย ๆ และถ้าจะโทษกันจริง ๆ ก็โทษตัวเขาเองดีกว่า ที่สร้างเรื่องราวทั้งหมดขึ้น”

(เรือนศิรา, หน้า 734)

ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน เมื่อความจริงเปิดเผยว่ากานต์เป็นผู้วางยาฆ่าฉายเพื่อปิดปากฉายไม่ให้ฉายบอกความจริงว่าเขาขโมยเงินของบริษัทไปใช้หนี้การพนัน ผู้เขียนก็ให้ปาริณานูตรสาวของฉายได้ยืนยันความจริงที่กานต์สารภาพกับภรรยา กานต์ตกใจที่เห็นปาริณาได้ยืนยันเรื่องราวทั้งหมดจึงไม่สามารถที่จะเผชิญหน้ากับความจริงด้วยการยอมรับผิดจากสิ่งที่เขาทำได้ส่งผลให้กานต์ตัดสินใจหนีหายไปไม่สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมเดิมได้อีก

ดวงตาสีน้ำตาลใสคู่งามเบิกกว้าง ผิวแก้มเผือดสี ริมฝีปากอ้มสันระริก...ทุกอย่างบนสีหน้านั้นบ่งชัด...เธอได้ยืนอยู่นานนักแล้ว นานจนได้ยินและได้ฟังเกินพอ !

...ความผิดหวัง ความโศกเศร้าเสียใจอย่างรุนแรง ความหวั่นหวาดและโกรธเกรี้ยวคละคล้าไปกับความรังเกียจเคียดแค้นที่ที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาของเธอก็เป็นประจักษ์ มีมือหีมาที่ผลึกกานต์จนลึบคว่ำ

...ชีวิตของเขาสิ้นสุดลงแล้วในวินาทีนี้...หากไม่สามารถยืจذبภาพความดีพร้อมสว่างสดใสราวแสงตะวันของตนเองไว้ได้อีก เขาก็ไม่สามารถอยู่ต่อไปได้เช่นกัน !

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 687-688)

ในเรื่อง ในบ่วงมนตรา เมื่อวาริเปิดเผยตัวเองว่าเธอเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการตายของพ่อและแม่ของนภนต์ ทั้งยังวางแผนจะฆ่านภนต์และวิชชวิญญู ผู้เขียนก็ให้วาริได้รับผลร้ายจากการทำชั่วของตัวเองด้วยการให้วาริถูกเมธัสยิงโดยบังเอิญจนเสียชีวิต

“คุณวาริโซคร้ายที่สุด” คอนบอกรอย่างเคร่งขรึม

“ลูกปืนที่เมธัสสูมตีสูมห้ายิงออกไปเข้ากลางอกเธอทุกนัด...เธอสิ้นใจก่อนที่หินกองนั้นจะถล่มลงมาทับเสียอีก”

(ใต้เงาตะวัน, หน้า 438)

การจบเรื่องแบบเป็นธรรมเป็นการเสนอให้เห็นว่าผู้ที่ทำกรรมชั่วด้วยการทำร้ายผู้อื่นย่อมต้องรับผลจากการกระทำของตนเอง อันสอดคล้องกับแนวคิดทางพุทธศาสนาที่ผู้เขียนต้องการเสนอว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

เมื่อพิจารณาลักษณะเด่นที่ปรากฏใน โครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์ในนวนิยายของปิยะพร สักดิ์เกษมนั้นพบว่าแม้ว่าโครงเรื่องลักษณะนี้จะเป็นเรื่องราวแนวสืบสวน แต่เมื่อพิจารณาจะพบว่าเรื่องราวสืบสวนที่ปรากฏนั้นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวทั้งสิ้น ตัวละครต่าง ๆ ในนวนิยายจึงเป็นตัวละครที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ผู้เขียนยังนำปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวมาเป็นสาเหตุที่ทำให้อาชญากรก่ออาชญากรรมและนำความขัดแย้งในครอบครัวมาเป็นความขัดแย้งหนึ่งในเรื่อง เช่น ในเรื่อง ใต้เงาตะวัน ผู้เขียนกล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างครอบครัวของเกียรติและปารีณาที่เกิดขึ้นภายหลังการตายของฉาย และในเรื่อง ในบ่วงมนตรา ผู้เขียนกล่าวถึงความขัดแย้งภายในครอบครัวระหว่างวาริ นภนต์ และวิชชวิญญู ความขัดแย้งดังกล่าวสืบเนื่องมาจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละคร และความขัดแย้งที่

เกิดขึ้นมีส่วนสำคัญอย่างมากต่อเรื่องเพราะเป็นสิ่งที่เชื่อม โยงและนำพาตัวละครไปสู่ปัญหาหรือข้อสงสัยต่าง ๆ ซึ่งในขั้นตอนการดำเนินเรื่องนั้นนอกจากจะดำเนินไปเพื่อคลี่คลายข้อสงสัยที่ปรากฏในเรื่องแล้วยังเป็นการดำเนินไปเพื่อคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครที่ปรากฏอีกด้วย เช่นในเรื่อง ใต้เงาตะวัน เมื่อความจริงเปิดเผยว่ากานต์เป็นผู้อยู่เบื้องหลังการตายของฉาย ปารีณา ก็ยอมรับและให้อภัยครอบครัวของเกียรติที่แสดงความสำนึกผิดจากการเข้าใจพ่อของเธอผิดมาโดยตลอด ในเรื่อง ในบ่วงมนตรา เมื่อความจริงถูกเปิดเผย วาริถูกยิงเสียชีวิต ความขัดแย้งระหว่างนภนต์กับวิชชวิญญูก็ได้รับการคลี่คลาย ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะเด่นประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวมาก แม้จะเป็นเรื่องราวแนวสืบสวนก็ยังให้ความสำคัญในครอบครัวเป็นจุดเชื่อมโยงไปสู่ปัญหาหรือข้อสงสัยที่ซับซ้อนต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นเรื่องราวที่ใกล้ตัวและมีความสมจริงมากกว่าเรื่องสืบสวนที่เป็นการคลี่คลายปัญหาในเรื่องที่ไกลตัวออกไป

จะเห็นได้ว่าโครงเรื่องที่ปรากฏในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมมีโครงเรื่อง 2 ลักษณะ คือโครงเรื่องที่มุ่งเสนอแนวคิดสำคัญและโครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์ โครงเรื่องที่เน้นการเสนอแนวคิดสำคัญนั้นแบ่งออกเป็นโครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละครและโครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากค่านิยมบางประการในสังคม โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากภูมิหลังที่มีปัญหานั้น ผู้เขียนเสนอว่าความขัดแย้งในเรื่องล้วนเกิดจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละครทั้งสิ้น ในขณะที่โครงเรื่องที่เน้นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากค่านิยมบางประการในสังคม ผู้เขียนเสนอว่าความขัดแย้งดังกล่าวมาจากความคิดในการยึดถือค่านิยมซึ่งแตกต่างกันของตัวละคร ในโครงเรื่องที่เน้นการเสนอแนวคิดสำคัญนั้น ผู้เขียนดำเนินเรื่องเพื่อคลี่คลายความขัดแย้งในเรื่องด้วยการใช้ความรักและความเข้าใจเป็นสื่อในการโน้มน้าวให้ตัวละครที่มีปัญหาและเกิดความขัดแย้งกับตัวละครหรือสังคมได้เรียนรู้จนสามารถเข้าใจปัญหาและมีจิตใจที่อ่อนโยนลงจนสามารถให้อภัยผู้ที่เคยสร้างปัญหาหรือความคับแค้นใจให้กับตนได้ ทั้งยังสามารถเปลี่ยนแปลงความคิดหรือพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องซึ่งเคยยึดถืออยู่เดิมไปสู่การยอมรับผู้อื่นหรือเลือกแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและเหมาะสมกับตนเอง

ด้านโครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์นั้นมีลักษณะเป็นเรื่องแนวสืบสวน โดยมีการดำเนินเรื่องเพื่อสืบหาความจริง ผู้เขียนใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการทำให้เรื่องราวมีความซับซ้อนและน่าติดตาม เช่น การเกริ่นการณ์ การสร้างข้อสงสัยอย่างต่อเนื่อง การสร้างความไขว้เขว เป็นต้น การคลี่คลายเรื่องผู้เขียนใช้การเปิดเผยความจริง โดยตัวละครที่เป็นอาชญากรหรือผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ที่น่าสงสัยต่าง ๆ จะเปิดเผยตัวในจุดสูงสุดของเรื่อง โดยมีข้อสังเกตว่าผู้เขียนเปิดเผยความจริงด้วยการพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน เพราะตัวละครที่เป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ที่น่า

สงสัยนั้นล้วนเป็นตัวละครที่ผู้อ่านคาดไม่ถึงทั้งสิ้น เนื่องจากผู้เขียนตั้งใจสร้างให้เป็นตัวละครที่มีภาพลักษณ์ดีมาโดยตลอดเรื่อง ลักษณะเด่นที่ปรากฏคือในโครงเรื่องประเภทนี้ เรื่องราวที่เกิดขึ้นล้วนเป็นเรื่องภายในครอบครัวและมีการใช้ปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวมาเป็นส่วนหนึ่งของเรื่อง โดยความขัดแย้งดังกล่าวนั้นสืบเนื่องมาจากภูมิหลังของตัวละครที่เกิดความคับแค้นใจจากเรื่องราวในอดีตบางอย่าง และเมื่อคลี่คลายเรื่องแล้วความขัดแย้งระหว่างตัวละครก็จะได้รับการคลี่คลายเช่นกัน

โครงเรื่องที่ปรากฏในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมนั้น ภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละครมีอิทธิพลสำคัญที่ทำให้ตัวละครเกิดความขัดแย้งกับสิ่งต่าง ๆ ผู้เขียนใช้ความรักและความเข้าใจเป็นสื่อสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ตัวละครเรียนรู้และให้อภัยผู้อื่นจนนำไปสู่การคลี่คลายความขัดแย้งได้ โครงเรื่องที่ปรากฏจึงสอดคล้องประสานกับแนวคิดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการเสนอแก่ผู้อ่านที่เน้นการใช้ความรักและความเข้าใจเพื่อนำไปสู่การยอมรับของตัวละคร อันเป็นลักษณะประการหนึ่งที่สำคัญในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม